

A versíró kutya

Kázmér felébred

A Csülök utcába lassan lopakodott a hajnal. Először a háztetőket festette pirosra, azután az ablakokba lobbantott egy kis fényt, végül a kutyaólba küldött be egy sugarat. Nagy horkolás volt a válasz: Hrr! Füttyütyű! Hrrr! A kutyaól Bonifác postás udvarában állt. Az ajtaja fölött nagy betűkkel volt kiírva: KUTYÁNSZKY KÁZMÉR. Hírül adta mindenkinek, aki nem tudná, hogy ki lakik ott. Illetve, hogy ki horkol ott! Zengett a horkolás, végig az udvaron, végig az utcán.

A hajnal egy még erősebb sugarat küldött be az ólba, egyenesen a horkoló szemébe. Nem rosszindulatból csinálta, ez a dolga, mióta világ a világ, azt üzenté a sugárral, hogy véget ért az éjszaka, megvirradt, tessék felébredni.

A horkolás azonnal abbamaradt, nagy ásítózás hallatszott az ólból, s szemét dörgölve kibújít Kutyánszky Kázmér. Ásítózott, nyújtózkodott, végre teljesen felébredt, s vidáman csaholt meg vakkantgatott. Mert amúgy nagyon eleven kutya volt, ha éppen nem aludt. Még egy utolsót ásított, mint aki elbúcsúzik az éjszakától, az alvástól, csak úgy recsegett az állkapcsa.

– Á-á-á! Ejnye na, nézd csak, alig bírom abbahagyni!

Megrázta a fejét, kirázta a fejéből az álmot.

– Na, végre felébredtem!

Körülnézett a fényben tündöklő udvaron, a kerítésen túl ragyogó utcán. Fennhangon üdvözölt mindenkit.

– Szerbusz, világ! Szerbusz, te gyönyörű reggel! Vau-vau!

Két lábra egyenesedett, leguggolt egypárszor, tornázott, beszívta a levegőt és kifújta nagy erővel.

– Reggeli torna! Egy-kettő! Egy-kettő! Ép testben ép lélek! Erős kutyában erős jókedv! Így ni!

Befejezte a reggeli tornát, s elégedetten állapította meg:

– Most már pompásan mozognak az izmaim! Mi következik? Az agyamat is meg kell mozgatni. Meg kell tornáztatni. Agytorna! Ma még nem találtam ki egyetlenegy verset sem, így teljesen berozsdásodik az agyam. Rajta, Kázmér, csak az első sor nehéz! A többi jön utána, mintha madzagon húznák. Vak, vak, vak! Vak, vak, vak! Legyen ez az első sor. Nézzük csak, mi rímél rá?

Vidáman vakkantgatott, tornáztatta az agyát, várta az ihletet. Majd felcsillant a szeme, megjött az ihlet! Harsogva szavalta a verset, amely íme, megszületett a fejében.

Vak-vak-vak! Vak-vak-vak!
A kutyák így ugatnak.
A macskák meg hogy tesznek?
Ha örülnek a perecnek,
a tejnek, s kakaónak?
Összevissza nyávognak.

Felmosolygott az égre, a piros háztetőkre, érezte, hogy jól indul ez a nap is. Pompásan mozog az izma és még pompásabban mozog az agya! Örvendezve dűnnyögött.

– Alakul! Pompás! Érzem, hogy csikorog az agyam. Érzem, hogy működik. Nincs még egy ilyen agy a világon! De a Csülök utcában biztos nincs. Na, még egy-két strófa! Hajrá, Kázmér! Srófold, Kázmér!

Srófolta az agyát, vagyis mozgatta és erőltette. S könnyedén születtek a verssorok. Hiába, született tehetség volt, úgy beszélt versben, hogy meg se kottyant neki.

Meg-mek-mek! Mek-mek-mek!
A kecskék így mekegnek!
Mek-mek-mek! Mek-mek-mek.
Egész nap csak mekegnek.
Mak-mak-mak! Mak-mak-mak!
A nyulak így makognak.
Mak-mak-mak! Mak-mak-mak!
Egész nap csak makognak.
A gólya meg kelepel,
A veréb meg csiripel.
Kelep-kelep, kelepel,
csirip-csirip, csiripel.
Varjú károg: kár-kár-kár!
Rigó fütyül: nyár-nyár-nyár!
Macska nyávog, tehén bög,
de szép ez a délelőtt!

Boldogan felsóhajtott, nagyon elégedett volt magával.

– Na most már teljesen felébredtem. Így kell ezt csinálni! Ha jól kezdted a napot, nem ismeresz bánatot!

Benyúlt az ólba, kivett egy zománcozott táblát, az volt ráírva, hogy MAGYAR POSTA. Nézegette a táblát, gyönyörködött benne. Ezt még tegnap találta, lefújta a szél a falról, ő meg fölvette s hazahozta.

– Ezt fölszögezem a házamra. Hadd lássák, hogy postás vagyok, illetve a gazdám postás, Bonifác, de én meg a kutyája vagyok, vagyis én is postás vagyok.

Keresett egy szöget meg egy követ, s felszögezte a táblát a bejárat fölé. Közben harsányan szavalt, mert eszébe jutott egy vers.

*Legszebb utca a Csülök,
ahol én most csücsülök!
Csülök utca s nem Tulok,
ahol én most tutulok!*

Ritmusra kalapálta a kővel a szöget. Mikor azt mondta, hogy „csülök”, ütött egy nagyot. Mikor azt mondta, hogy „tulok”, megint ütött egyet a szögre. Mikor azt mondta, hogy „jaj”, akkor a kezére ütött.

Hátrált, s megnézte a táblát, a táblán a felírást.

MAGYAR POSTA

Töprengve vakarta a fejét.

– Hm. Nem tudom elolvasni. Nem magyarul van. Pedig az előbb még magyarul volt. Törd a fejed, Kázmér! Mi lehet ez, varázslat? Mi lehet a bibi?

Törte a fejét, és rögtön rájött, hogy mi a bibi.

– Nem varázslat! Fordítva szögeztem fel. Ha tótágast állok, el tudom olvasni.

Tótágast állt, s úgy nézte a táblát. A táblán most ez volt felírva, rendesen, magyarul:

MAGYAR POSTA

Tótágast állva eldöntötte, hogy így hagyja a táblát. Aki el akarja olvasni, aki nagyon kíváncsi, legföljebb majd fejen áll.

– Az sosem árt, ha a fejbe megy egy kis vér! – mormogta.

Még mindig tótágast állt, vagyis a feje lent volt, mikor hallotta, hogy valaki kopog meg köhécsel a kapuban. Odapislantott, de nem látta jól, hogy ki az. Viszont eszébe jutott egy vers, s dörögve elmondta.

*Ki kopog, ki kopácsol?
Lécet szögel, kaput ácsol?
Mi lehet ebben a csel?
Ki az, aki köhécsel?*

Kristóf egy levelet hoz

Kázmér megunt a fejenállást, különben is úgy érezte, hogy már elég vér ment a fejébe, a lábából meg kiment az összes, úgyhogy itt az ideje, hogy talpra álljon. Talpra állt, a lábába visszament a vér, a fejében meg annyi maradt, amennyi kell. Megnézte, hogy ki kopogott és ki köhécselt.

A kapunál egy macska állt, egyik mancsában egy kődarab, a másikban egy levél, s kíváncsian bámult befelé. De nem szólt egy szót sem.

Kázmér látta, hogy neki kell megszólítani a némán béméskodó macskát, különben itt álldogálhatnak estig is.

– Ki kopogott?

A macska végre megszólalt halk, sírós hangon. Mindjárt látszott, hogy elég mulya macska, meg olyan félnék.

– Én kopogtam. Ezzel. – Mutatta a macska a követ.

Kázmér horkantott egyet.

– Én, én, én! Ki az az én?

– Én – mondta a macska gyámoltalanul.

Kázmér legyintett.

– Na, te mulya macska, hogy is hívnak?

A macska legörbítette a száját, mint aki mindjárt elpityeredik.

– Kristóf! Sose tudjátok megjegyezni a nevemet.

Kázmér megsajnálta a pityergő macskát.

– Hm, hm. Ejnye. Igazad van! De most megjegyzem. Kristóf!

Rámosolygott a macskára, majd a levegőbe nézett, mint aki onnan vár ihletet.

– Nézzük csak, milyen rímet tudnék találni a nevedre? Kampók? Nem. Lent lóg? Nem. Rézdrót? Nem. Na, majd legközelebb. Most nem találok rímet a nevedre.

A macska hálásan mosolygott meg bólogatott.

– Nem baj. Én annak is örülök, hogy keresgéltél.

Ekkor Bonifác jött ki a házból, frissen vasalt postásruhában, a vállán nagy postástáska lógott, a fején postássapka ült. Rögtön látszott, hogy postás! Vidáman hahózott meg mosolygott.

– Hol vagy, Kázmér? Hahó! Ma megint gyönyörű reggel van! Ma megint gyönyörű napunk lesz! Na, hol vagy?

Kázmér lelkesen válaszolt.

– Itt vagyok, Bonifác! És igazad van, gyönyörű napunk lesz!

Bonifác az ólra szögezett táblát nézegette.

– Ez milyen tábla? Ez nem magyarul van!

Kázmér titokzatosan bázsalygott.

– De, magyarul van. Csak fejen állva kell olvasni!

– Aha! – mondta Bonifác, s nem törődött tovább a táblával.

A kapura nézett.

– Ki az ott a kapunál?

Kázmér is odanézett, mint aki most látja meg először, vontatottan mondta.
– Ja, ott? Egy macska. Na, hogy is hívják? Itt volt a nyelvemen.
– Kristóf! – nyávogta panaszosan a macska.
Kázmér a homlokára csapott.
– Hát persze! Kristóf! Úgy hívják.
Bonifác megszemlélte a kapunál álldogáló macskát.
– Aha! Kristóf... Még sose láttalak.
Kristóf szipogva válaszolt, panaszosan nyávogott.
– Pedig itt élek én is a Csülök utcában!
Bonifác bólogatott.
– Helyes, helyes. De miért nem jössz be?
Kázmér is megkérdezte a kapuban álldogálót.
– Tényleg, miért nem jössz be?
Kristóf a vállával belökte a kaput s bejött, a két mancsa hátul volt.
– Bejöttem – mondta mulyán.
Kázmér türelmetlenül sürgette a mulya macskát.
– Bejöttél, bejöttél. És minek jöttél?
Kristóf behunyta a szemét zavarában, s előrenyújtotta az egyik mancsát.
– Ezt hoztam.
Nézték a kődarabot, nem értettek semmit. Végül Kázmér szólalt meg csodálkozva.
– Ezt? Egy követ?
Kristóf kinyitotta a szemét, s ő is megnézte a követ. Majd gyorsan magyarázkodni kezdett.
– Nem ezt. Ezt csak összekevertem. Ezzel kopogtattam.
Majd előrenyújtotta a másik mancsát, és megmutatta a levelet.
– Ezt hoztam. Ez az igazi.
Csodálkozva nézték a levelet. Kázmér átvette.
– Egy levél!
Majd átnyújtotta Bonifácnak.
– Egy levél.
Bonifác összehúzott szemmel nézte a levelet, de nem vette át.
– Levél? – kérdezte csodálkozva. – Milyen levél?
– Ajánlott levél! – bökte ki Kristóf.
Bonifác felvonta a szemöldökét, nem értett egy kukkot se az egészből.
– Nekem? Ki küldte?
Fél szemmel odapislogott a levélre.
– Se cím! Se feladó!
Kázmér is megnézte a levelet előlről, hátulról.
– Se bélyeg! – jelentette ki szigorúan.
Bonifác megigazította a postássapkát a fején, s hivatalos hangot ütött meg.
– Hallod-e, te macska! Miféle levél ez?

Kristóf sírva fakadt, a könnyeit nyelve magyarázott.

– Ajánlott... Brühühühü! Nagyon morcosan ajánlották! Brühühühü! És nem neked szól! Azért küldték neked velem személyesen, mert nem volt idő bedobni a postaládába. Brühühühü! És azért küldték neked, mert te vagy a postás. Vagyis kihordó kézbesítő. Brühühü! És neked kell elvinni a címre. Te vagy a hordó!

Bonifác megrázta a fejét, mint akinek víz ment a fülébe, és értetlenül kérdezte.

– Mi vagyok én? Milyen hordó? És milyen címre kell elvinni? Kukuljak meg, ha egy szót is értek!

Kristófnál végleg eltörött a mécses. Sírt, bőgött, a könnyeit törölte.

– Brühühühü!

Kázmér idegesen nyugtatta a bőgőmasinát.

– Várj csak, várj csak. Ne bőgj már! Kezdjük előlről. Ö, ö... mi is a neved?

Kristóf sírva bömbölte.

– Kristóf!

Kázmér mosolyra igazította a száját, csillapító, nyugtató hangot ütött meg, mint aki egy csecsemőt vigasztal.

– Persze, persze, Kristóf! Jól van, Kristóf! Ne bőgj, Kristóf, mert így nem tudunk beszélgetni.

Kristóf visszanyelte a könnyeit, megtörölte a szemét.

– Már nem bőgök.

Mindnyájan fellelegeztek, mosoly terült szét minden arcon. Kázmér felsóhajtott.

– Nagyszerű! Eddig eljutottunk. Akkor mondd meg legalább azt, hogy ki küldte a levelet?

Kristóf megint elbőgte magát, sírva rázta a fejét, jobbra-balra spricceltek a könnyei, mint egy kerti locsolóból.

– Nem lehet! Brühühühü!

Kázmér óvatosan hátrált egy picit, hogy kikerüljön a könnyzáróból. Még mindig mosolygott, de már kezdett rángatózni a szája.

– Nem lehet? Miért nem lehet?

Kristóf nagyobb hangerőre kapcsolt, mint mikor beletaposnak az orgona fűjtatójába.

– Mert megtiltotta, hogy elmondjam! Brühühühü!

Kázmér homloka csupa ránc lett, a mosoly teljesen eltűnt az arcáról.

– Megtiltotta? Kicsoda?

Kristóf bömbölve harsogta.

– Aki a levelet küldte! Brühühühü!

A kör bezárult, Kázmér érezte, hogy nincsen tovább, nem tud kiszedni semmit ebből a zokogó macskából. Tanácstalanul Bonifácra nézett.

Bonifác először az égre emelte a szemét, majd a háztetőkre, végül Kázmérra. Megrázta a fejét, és szigorúan szólt.

– Na, nekem ebből elegendem van! Kázmér! Rád bízom ezt a bőgőmasinát és a levelet! Nyomozd ki, hogy kinek szól. Szép sorjában kérdezz végig mindenkit a Csülök utcában, hogy nem vár-e ajánlott levelet? De ne add át! Érted?

Kázmér bólogatott.

– Nem adom át! De miért?

Bonifác felemelte a mutatóujját, úgy magyarázott.

– Mert nincs itt az aláírókönyv! Aláírás nélkül nem lehet átadni. A postán rend volt, rend van és rend lesz! Én bemegyek a központba az aláírókönyvéért.

Bonifác leengedte a mutatóujját, és a postástáskában kotorászott. Elővett egy postássapkát, a táskára fektetve kisimította és Kázmérnak nyújtotta.

– Tessék! Tedd fel. Így hivatalosabb külsőd van. Ez a pótsapkám.

Kázmér feltette a sapkát a fejére, s büszkén megköszönte.

– Köszönöm, Bonifác! Méltó leszek rá!

Majd megköszörülte a torkát, kidüllesztette a mellét. Mikor mindnyájan ránéztek, büszkén közölte.

– Most, hogy a fejemen van a postássapka, alatta, vagyis a fejemben megszületett egy vers. A postásokról szól!

Bonifác biztatta.

– Mondd el, Kázmér! A postások szeretik, ha verset írnak róluk.

Kázmér nagy levegőt vett és elszavalta a verset, csak úgy zengett a Csülök utca.

*A postásnak kék az ég,
olyan mint a boríték!
S a kék égre arany nap,
mint a bélyeg, úgy tapad!
Eshet eső, fújhat szél,
kézbesítve a levél!
Expresszlevél, ajánlott,
tudunk minden házszámot!
Távirat és képeslap,
elindulunk mindennap!
Eshet eső, fújhat szél,
kézbesítve a levél!
Ha lovon jár, ha gyalog,
a postás csak mosolyog.
Mindhova eltalál,
és vidáman szalutál!
Eshet eső, fújhat szél,
kézbesítve a levél!*

Bonifác meghatottan pislogott, Kristóf is abbahagyta a pityergést. Bonifác megint felemelte a mutatóujját, mint mindig, amikor fontos dolgot mondott. Kázmér szemébe nézett.

– És ne felejtsetd: e perctől te is postás vagy! Pótpostás!

Kázmér kihúzta magát.
– Fel is kell esküdni?
Bonifác megrázta a fejét.
– Nem kell. Elég a sapka.
Bonifác a helyére rántotta a postástáskát, s kiment a kapun.
Kristóf félénken kérdezte Kázmért.
– Én nem kapok sapkát? Én hoztam a levelet.
Kázmér sajnálkozva mondta.
– Te nem. Nincs több pótsapkája.
Majd a saját pótsapkáját igazgatta a fején.
– Hogy áll? Milyen? Hogy nézek ki benne?
Kristóf hízelegve mondta:
– Mint egy született postás! De azért, hogy nincs sapkám, veled mehetek? Úgy értem, hogy nem szégyelled, hogy melletted megyek? Úgy értem, hogy az utcán...
Kázmér nagylelkűen legyintett.
– Jól van, jól van, nem bánom! Több szem többet lát. Velem jöhetsz, illetve mellettem. Na, hogy is hívnak?
Kristóf súgva mondta a nevét.
– Kristóf!
Kázmér zavartan hadonászott.
– Persze! Tudom! Nem kell súgni. Kristóf! Gyerünk, Kristóf! Induljunk, Kristóf! Keressük meg a címzettet, Kristóf!
Majd gyanakodva nézegette a macskát, összehúzott szemmel vizsgálta.
– Nem vagy te lány, Kristóf?
Kristófnál megint eltörött a mécses, sírva nyögdecsele.
– De! Dehehe!
Kázmér csodálkozva felhúzta a szemöldökét.
– Akkor miért hívnak Kristófnak?
Kristóf keservesen bőgött.
– Tévedésből! Brühühühü!
Kázmér vigasztalta a bőgőmasinát.
– Jól van, ne bőgj már! Ha tévedésből, hát tévedésből. Nem tehetsz róla! Szép név a Kristóf is. Csak ne bőgj.
Kristóf hálásan nézett, abbahagyta a bőgést, halványan elmosolyodott. Megnyugodott a szíve, mégiscsak rendes kutya ez a Kázmér! És milyen szép verseket talál ki!
– Már nem bőgök! – mondta.
Kázmér nagyot kurjantott, a kapura mutatott.
– Helyes a bőgés! Ott egy bő rés! Irány a kapu!

Nem a zöldséges a címzett

Kázmér bezárta a kaput, majd végignézett a Csülök utcán. Először a páros oldalon, azután a páratlan oldalon. A foga között mormogott.

– Ott lapul a címzett. Csak még nem tudja. Az a baj, hogy még mi sem tudjuk. De semmi baj! Kiderül az igazság. Ki fog bújni a szög a zsákból. Csak szívósan, csak logikusan.

Kristóf hízelegve dorombolt.

– Milyen okos vagy te, Kázmér!

Kázmér somolyogva dünnyögött.

– Hát igen. Van valami a postásapka alatt.

– Merre megyünk? – kíváncsiskodott némi bizonytalansággal a hangjában Kristóf.

Kázmér határozottan előremutatott.

– Egyszerű! Mivel mi a Csülök utca egyik végén lakunk, elindulunk a másik végére. Először a páros oldalon, közben átcikázunk a páratlan oldalra.

Kristóf is előrenézett.

– Cikázunk! – mondta lelkesen.

Egyelőre nem cikáltak, szép kényelmesen battyogtak. Kázmér fürkészte a házszámokat, hátha beugrik valami ötlet, hogy ki lehet a címzett. Majd a borítékra nézett, de a levélen nem volt semmi, házszám se, vagyis egyelőre nem ugrott be semmi.

Kristóf halkán köszörülte a torkát.

– Kérdezhetek valamit?

Kázmér mosolyogva intett, hogy csak bátran.

– Kérdezz bátran! Most jó formában van az agyam. Most mindenre tudok válaszolni.

Kristóf nagy levegőt vett, hadarva kérdezett.

– A postásoknak ki hozza ki a levelet? Egy másik postás? De ha annak a másik postásnak is jön levele, azt ki kézbesíti? Az egyik postás?

Kristóf előrenyújtotta a mancsát, s az ujjain számolta a postásokat.

– És ha mondjuk, egy harmadik postásnak is jön levele?

Kázmér csitítgatta.

– Állj, állj, állj! Ne gyötörd az agyad, mert még becsavarodsz a végén. Egyszerű az egész, mint egy pofon. A postásoknak senki se kézbesíti a levelet. Odaadják nekik a postán, és mindenki hazaviszi a sajátját. Érted már?

Kristóf tétován leengedte a mancsát.

– Egy kicsit. Nem mindent...

Kázmér barátságosan nyugtatgatta, mert megkedvelte ezt a félénk macskát.

– Nem baj. Neked nem is kell mindent tudnod. Ha nem tudsz valamit, megkérdezed, és kész! Most maradj csendben és figyelj. Itt a zöldséges, nála kezdjük a nyomozást.

Közben odaérkeztek a zöldségeshez. Kázmér lelkesen hahózott meg köszönt.

– Hahó! Szép napunk van! Szép jó napot!

A zöldséges éppen rakta ki a ládákat, dobozokat, rekeszeket. Nagy bajuszú arcán öröm terült szét, amikor meglátta Kázmért.

– Hahó, Kázmér! De jó, hogy jössz! De szép sapkád van.

Kristófra nézett tünődő szemmel.

– Ez ki? – kérdezte. – Hogy hívnak?

Kristóf sértődött hangon válaszolt.

– Kristóf!

A zöldséges megvonta a vállát.

– Aha! Még sose láttalak.

Kázmér Kristóf segítségére sietett.

– Pedig itt él ő is a Csülök utcában.

De a zöldségest nem érdekelte a dolog, futtában megjegyezte.

– Helyes, helyes...

Majd újra Kázmérhez fordult ragyogó arccal.

– Kázmér, Kázmér, már azt hittem, hogy nem jössz! Ma reggel kaptam egy csomó friss árut. Nézd meg, milyen szépek! Alma, körte, hagyma, retek, zöldpaprika, cseresznye, meggy! Gyönyörűek, ugye?

Kázmér bólogatott, elismerően mondta.

– Gyönyörűek!

A zöldséges felemelte a mutatóujját, mint egy felkiáltójelet.

– Csak egy a baj! Az a baj, hogy egyikhez sincs vers. Nincs, nincs! Hogy adom így el? Tudod te is jól, hogy a versekért járnak ide a vevők.

A felkiáltójel-ujjával rámutatott Kázmérra.

Kázmér bólogatott meg mormogott.

– Tudom, tudom. Persze, persze, persze. Mindjárt, mindjárt.

Ekkor arra jött egy nagymama, kosárral a karján, megállt a zöldségbolt előtt.

A zöldséges rögtön üdvözölte, ahogy egy jó kereskedőhöz illik.

– Jó napot! Tessék parancsolni! Most jött a friss áru! Még harmatos! Még zsenge! Majd kicsattan!

A nagymama a fejét rázta.

– Vers nincs? Hol a vers?

A zöldséges mentegetőzve magyarázott.

– Mindjárt meglesz a vers is! Tessék várni! Vagy tessék később visszajönni.

A nagymama dohogva, zsörtölődve elment.

– Mit mondok az unokámnak? Csupasz hagymát máshol is tudok venni!

A nagy bajuszú zöldséges szemrehányóan nézett Kázmérra.

– Látod, Kázmér? Gyerünk, Kázmér! Diktáld, Kázmér, majd én írom. Melyikkel kezdjük? Az almával? Vagy a körtével?

Kázmér átadta a levelet Kristófnak.

– Fogd addig a levelet.

Majd összeráncolta a szemöldökét, koncentrált erősen, felnézett az égre, a háztetőkre.

A nagy bajuszú zöldséges ugrásra készen, vagyis írásra készen fogta a tollat, finoman unszolta Kázmért.

– Nem akarlak befolyásolni, tudom, hogy az ihlet milyen nagy dolog. Én tisztetem és csodálom a tehetséget, mert az a legnagyobb adomány a világon. Haj, ha nekem is lenne! De hát nem vagyunk egyformák! Írhatom?

Kázmér tekintete lefutott a háztetőről, homályosan a zöldségesre nézett, majd élesre váltott a pillantása.

– Rögtön, rögtön... Hm, hm! Előbb azt mondja meg, hogy nem vár valahonnan postai küldeményt? Vagy levelet?

A nagy bajuszú zöldséges értetlenül bámult.

– Milyen levelet?

Kázmér Kristófnak intett.

– Mutasd!

Kristóf felmutatta a levelet.

– Ajánlott! – mondta hivatalosan.

A zöldséges rázta a fejét, nem értette az egészet.

– Hogy jön ide a levél? Nem várok semmiféle levelet! Miért kérdezed?

Kázmér heherészett, mint akinek csak úgy eszébe jutott egy kósza gondolat.

– Semmi, semmi, hehe, ez csak olyan bejárató kérdés.

Kristóf is heherészett.

– Hehe... Sőt hehehe! Sőt hahaha!

Kázmér fejcsóválva nézett a röhgicsélő Kristófra.

– Te mit röhgicsélsz?

A nagy bajuszú zöldséges is szigorúan nézett, mozgatta a szemöldökét.

Kristóf elbőgte magát ennyi szigorúságra.

– Brühühühü!

Kázmér megsajnálta az érzékeny lelkű macskát, szelíden vigasztalta.

– Ne bőgj! Így nem tudok koncentrálni. Na, nézzük csak, retek, retek, retek...

A nagy bajuszú zöldséges izgatottan tartotta a tollat.

– Na? Na?

Kázmér intett.

– Lehet írni!

S elszavalta a verset.

*Ez a finom retek,
amit én szeretek!*

A nagy bajuszú zöldséges lelkendezett, a szeme ragyogott, a szája mosolygott, majd gyorsan leírta.

– Óriási! Írom!

Mikor leírta, a cédulát a retekhez tűzte. Várakozóan nézett Kázmérra.

– Jöhet a következő!

Kázmér újra koncentrált, mormogott.

– Alma, alma, alma...
Majd gyorsan közbeszúrt egy keresztkérdést.
– És nem is hallott róla, hogy valaki levelet vár?
A zöldséges megzavarodva rázta a fejét.
– Hogy? Mi? Micsoda? Vesszek meg, ha értem!
Kázmér legyintett.
– Semmi, semmi... Lehet írni!
S diktálta a következő verset.

*A mezőn a szalma,
itt a piros alma!*

A nagy bajuszú zöldséges mosolyogva írta, közben rikkantgatott.
– Fantasztikus! Csak úgy jön belőle a vers! Írom!
Mikor leírta, a cédulát az almához tűzte.
Kázmér megint a levegőbe nézett.
– Körte, körte, körte... Lehet írni!
S elszavalta az újabb verset.

*Vaddisznón a sörte,
kosárban a körte!*

A zöldséges szélesebben írta, közben csettintgetett, ámuldozott.
– Hihetetlen! Hogy jut az eszedbe? És mint a vízfolyás! Jaj, de szeretnék én is egy verset írni!
Kristóf nagyot sóhajtott.
– Én is!
A nagy bajuszú zöldséges úgy nézett Kristófra, mint aki most látja először.
– Hogy?
Majd legyintett, Kázmérra bámult kíváncsian.
– Mit érzel, amikor verset írsz? De igazán! Nekem megmondhatod. Na?
Kázmér eltűnődött, behunyta a szemét, majd kinyitotta a szemét, mint aki kint is, bent is keresi a választ.
– Semmi különöset. Mintha egy kicsit szédülnék. Meg egy kis mocorgás.
De a nagy bajuszú zöldséges nem tágitott, nagyon szerette volna megtudni, hogyan születik a vers.
– És mondd, hogyan kezdődik? Hol kezdődik? Hol érzed, hogy na, most! Most mocorog valami! A fejedben? Vagy a hasadban?
Kázmér megint eltűnődött, s őszintén válaszolt.
– A fejemben is, meg a hasamban is. De mégis inkább a fejemben. De nem szoktam ezen gondolkozni, csak úgy csúsznak a szavak a nyelvemre. Egyik szó a másik után. Erre mondják, hogy ez az ihlet! Ha van ihlet, van vers!

A nagy bajuszú zöldséges sóhajtozott.
– Haj, haj! Nekem még sose volt ihletem!
Majd Kristófra nézett.
– És neked?
Kristóf is sóhajtozott, sóhajtozva rázta a fejét.
– Nekem se! Sose! Soha!
Kázmér a kirakott gyümölcsöket nézegette, látszott a szemén, hogy megint elkapta az ihlet.
– Na lássuk, mi van még itt? Cseresznye, meggy, zöldpaprika...
A levegőbe bámult, elhomályosult a szeme.
– Lehet írni!
S elszavalta a verset.

*Cseresznye, meggy, nincs itt hiba,
szép a hagyma, zöldpaprika!*

A nagy bajuszú zöldséges forgatta a szemét, úgy suttozta.
– Gyönyörű!
Kristóf is forgatta a szemét, és ő is suttozott.
– Gyönyörű!
A nagy bajuszú zöldséges a papírra hajolt, írta a verset.
– Írom!
Majd fölnézett s esdekelve kérdezte:
– Nem lehetne külön-külön mindegyikről?
Kázmér fáradtan végigsimította a homlokát, bágyadtan mondta.
– Nem lehet. Teljesen kimerült a rímkészletem. Már ami a gyümölcsöket és a zöldségeket illeti.
A zöldséges megértette, de tovább makacskodott. Elővett egy kis üveget, áhítatosan felmutatta.
– Csak még ezt nézd meg, Kázmér! Málnaszörp sűrítmény! Benne van a málna lelke! Sűrítve! Fantasztikusan édes! Egy csepp, két csepp elég tíz liter vízbe. Na? Nem jut eszedbe róla semmi?
Kázmér megcsodálta a mélyvörös színű sűrítményt. Magában motyogott, megihlette a málna lelke!
– Málna lelke, málna lelke... Lehet írni!
S elszavalta a verset.

*A sűrített málna lelke
elég lenne tíz literbe!*

A nagy bajuszú zöldséges boldogan írta, s a cédulát körbetekerte az üvegcsén.
Majd hálásan megköszönte a verseket.

– Köszönöm, nagyon köszönöm!

Tétován Kristófra nézett, ha már benne volt a lendületben, neki is megköszönte.

– Hm, neked is köszönöm. Mi is a neved?

– Kristóf! – mondta a macska panaszosan.

A nagy bajuszú zöldséges biccentett.

– Aha! Majd megjegyzem. És ugye, Kázmér, holnap is eljössz? Holnapra is várok friss árut. És kellene a versek! Friss áru, friss vers! Ez a jelszavam!

De Kázmér már elindult a Csülök utcán, mellette araszolt Kristóf a levéllel. Visszakiáltott.

– Jövök, jövök! Vizontlátásra!

Kristóf is visszanyávogott.

– Jövünk! Jövünk! A vizontlátásra!

Nem a hentes a címzett

Ahogy battyogtak, Kázmér töprengett meg gondolkozott meg hangosan morfondírozott, elemezte a helyzetet, megvizsgálta minden oldalról.

– Hm. Nem várt levelet. Se ajánlottat, se expresszt, se simát.

Kristóf lelkesen helyeselt.

– Se semmilyen! És ezt se! – felmutatta a levelet, hogy jól látható legyen.

Kázmér odapislantott.

– Hogy? Ja. Nem az övé. És nem hiszem, hogy letagadta volna. Figyelted az arcát?

Kristóf tétován rázta a fejét.

– Ühüm... Nem figyeltem.

Kázmér nyomatékosan mondta.

– Meg se rezdült! Pedig elég fifikás voltam.

– Ühüm! – mondta Kristóf.

Kázmér a levegőbe csapott, mint aki pontot tesz a mondat végére.

– Bedobtam egy csomó keresztkérdést. De hiába! Mert aki tagad, annak megrezzen az arca. Ez szabály!

– Szabály! – visszhangozta Kristóf.

Kázmér töprengve ráncolta a homlokát, úgy folytatta.

– Vagy ha nem mond igazat, akkor is megrezzen. Ez is szabály!

– Még egy szabály! – bólintott Kristóf.

Kázmér még mindig ráncolta a homlokát, mert egy új gondolat futott át az agyán, s azt is megvizsgálta.

– Vagy elhomályosul a szeme. De a zöldségesnek tiszta volt a szeme, mint a forrás.

– Forrás! – rikkantotta Kristóf.

Kázmér agyába csak úgy tódultak a gondolatok, hogy milyen is volt a zöldséges szeme, csak úgy nyüzsögtek és kavartak a szavak, a hasonlatok.

– Vagy mint a tó!

– Tó! – zengte Kristóf.

– Vagy mint a zománcozott lavór!

– Lavór? – álmélkodott Kristóf.

– Lavór! – szögezte le Kázmér.

Majd szúrósan Kristófra nézett.

– Figyelted a szemét?

Kristóf a fejét rázta, de nem szólt egy kukkot sem.

Kázmér nem törődött vele, határozottan összefoglalta a tényállást.

– Teljesen tiszta volt a szeme!

Abbahagyta a homlokráncolást meg a töprengést, megnyugodva felsóhajtott.

– Nem, nem! Nem hazudott! Nem ő a címzett!

A túloldalról a kövér hentes hahózott meg integetett, csak úgy zengett a Csülök utca.

– Hahó! Hahó!

– Valaki integet – suttogta Kristóf, és a túloldalra mutatott.

Kázmér odanézett.

– Hol? Ja, a hentes. Nekünk integet. Gyerünk, legalább megreggelizünk. Jót tesz az idegeknek.

Átcikáztak a túloldalra, s megálltak a hentesbolt előtt. Csodálatos illatok szálltak ki a boltból, remegő orrcimpákkal szaglászta és szimatoltak.

A kövér hentes mosolyogva köszöntötte őket.

– Hahó, Kázmér! Szerbusz, Kázmér! Füstölt csülök, májas hurka, de örülök, hogy látlak! Azt hittem már, hogy elkerülsz a hentesüzletet. Ma szállítottak, és jött egy csomó finom áru! Gyönyörűek! Ínycsiklandozók! Illatosak! Mmmm! Fűszerek! Érzed? Szagold gyorsan! Mmmm!

A kövér hentes beleszagolt a levegőbe, szaglász közben fél szemmel Kristófra nézett.

– Ez kicsoda? Téged hogy hívnak? Mi a neved?

– Kristóf! – nyávogta Kristóf panaszosan.

A kövér hentes bólogatott, rendületlenül mosolygott.

– Örvendek! Te meg szólíthatasz hentes bácsinak. Most jöttél az utcánkba? Vendégségbe?

Kristóf sértődött hangon magyarázott.

– Nem. Én is itt élek a Csülök utcában. Születésem óta!

A kövér hentes vonogatta a vállát.

– Ühüm. Érdekes, még sose láttalak. Na, te is szagolhatsz.

Azután nem is törődött többet Kristóffal, Kázmért biztatta.

– Na, Kázmér? Nézd meg őket, Kázmér! Szagold meg őket, Kázmér!

Kázmér hatalmasat szagolt, csak úgy duruzsolt az orra.

– Mmmm! Mzzz!

Kristóf is hatalmasat szagolt, csak úgy zizegett az orra.

– Szzzzz! Szzzzz!

A kövér hentes is csatlakozott, hárman szagoltak, csak úgy kavargott a levegő az orruk körül.

Lassan csillapodott a szagolás, kezdték rendesen venni a levegőt, de így is lehetett érezni a finom illatokat.

A kövér hentes bekiabált az üzletbe.

– Anyjuk! Anyjuk! Nézd, ki van itt!

A hentesné kigurult az ajtón, ő is kövér volt, és ő is mosolygott, összecsapta a két kezét.

– Kázmér! Jaj, de örülök, Kázmér! Mi van a fejedben, Kázmér? Fázik a fejed, Kázmér?

Kázmér megigazította a postáscsapkát, önérzetesen mondta.

– Nem fázik. Ez most hivatalból van a fejemen.

A hentesné kíváncsian méregette Kristófit.

– És téged hogy hívnak?

– Kristóf! – mondta morcosan Kristóf.

A hentesné legyintett.

– Nem baj.

Majd a kövér henteshez fordult, s finoman megfeddte.

– Megkínáltad már őket valamivel? Ejnye, ejnye!

Levágott egy darabot a füstölt kolbászból, s Kázmérnak nyújtotta.

– Kóstold meg, Kázmér! Egy kis füstölt kolbász.

A kövér hentes heherészett, dicsérte a füstölt kolbászt.

– Hehe! Finom füstölt kolbász!

Kázmér bekapta a füstölt kolbászt, s tele szájjal mormogott.

– Köszönöm!

Kristóf halkán felnyávogott. A hentesné ránézett.

– Te is kérsz?

– Kérek! – nyávogta Kristóf.

A hentesné a kövér hentesnek adta a kést.

– Vágj neki is. Nem abból. Ott van a tegnapi, abból.

A kövér hentes levágott egy darabot a tegnapi kolbászból, s heherészve nyújtotta Kristófnak.

– Nesze, nem sajnálom. Kázmér barátja az én barátom is! Hehe! Hehehe!

– Köszönöm! – nyávogta Kristóf.

Mikor elmajszolták a kolbászt, a kövér hentes a tárgyra tért. Vagyis előhozakodott a kívánságával.

– Na, Kázmér, melyikkel kezdjük? A dagadóval? A csülökkel? A hurkával? Itt a papír meg a ceruza! Írhatom? Majd szép nyomtatott betűkkel írom, hadd lássák és hadd olvassák! Hehe!

Mind Kázmérra néztek várakozóan.

– Igen, igen... Mindjárt, mindjárt... – motyogott Kázmér.

Ekkor jött a nagymama a kosarával, hangosan köszönt.

– Jó napot!
A hentesné rögtön ugrott.
– Egy vevő!
Ugrott a kövér hentes is, előzékenyen kérdezte.
– Mit tetszik parancsolni? Ma jött friss áru!
A nagymama zsörtölődve válaszolt.
– És a versek? Hol vannak a versek?!A kövér hentes nyugtatva hadarta.
– Mindjárt, mindjárt...
A hentesné is nyájasan mondta.
– Azonnal lesznek versek is!
A nagymama bosszúsán legyintett, s gyors léptekkel továbbállt.
– Vers nélkül nem kell semmi! Mit mondok az unokámnak?
A kövér hentes sóhajtott, s panaszosan mondta Kázmérnak.
– Látnod, Kázmér? Vers nélkül nem megy a bolt!
Kázmér csillapítva mormogott.
– Rögtön, rögtön, azonnal! Csak koncentrálok.
Belebámult a levegőbe, azután fel az égre, azután a háztetőkre, mozgott a szája, párás lett a szeme.
– Koncentrál! – súgta áhítatosan Kristóf.
A kövér hentes kissé türelmetlenül sürgette az égre bámészkodó Kázmért.
– Helyes! Koncentrálj, mondjuk a dagadóra! Itt lóg az orrod előtt. Na? Mi jut róla az eszedbe?
Kázmér pillantása levándorolt a háztetőről, s megpihent a dagadón.
– Dagadó, dagadó, dagadó... – motyogta.
– Dagadó! – suttozta Kristóf.
– Dagadó! – biztatta a hentesné.
A kövér hentes félbeszakította a suttozást.
– Hagyd a dagadót! Próbálkozz inkább a hurkával. A dagadót tegyük félre későbbre. Eláll, hehe, füstölt!
Kázmér megrázta a fejét, mint aki felébredt. A hurkára szögezte a tekintetét. A hurka visszanézett rá, és igen, megjött az ihlet! Kázmér teljesen magához tért, csengő hangon mondta.
– Jó! Megvan! Hurka, hurka, hurka... Lehet írni!
S elszavalta a verset.

*De finom a hurka,
szereti a Gyurka!*

A kövér hentes boldogan felrikkantott.
– Na végre! Írom! Az első vers megszületett.
S kitűzte a cédulát a hurkára.

Mosolyogva biztatta Kázmért.

– Rajta, Kázmér! Most ne hagyj abba! Nézz körül gyorsan, szagolj, szimatolj, vedd be az orrodát is, attól biztosan megjön az ihlet. Ott van például a kolbász! Na? Mi jut róla az eszedbe?

Kristóf is a kolbászra nézett, vágyakozva suttogott.

– Kolbász! Nekem a kolbászról a kolbász jut az eszembe.

De nem törődött senki a vágyakozó suttogóval, mindenki Kázmérra nézett.

Kázmér félig behunyta a szemét, majd hirtelen teljesen kinyitotta. Már meg is jött az ihlet!

– Kolbász, kolbász, meg dagadó... Lehet írni!

S elszavalta a verset.

*Hurka, kolbász, dagadó,
vacsorára csudajó!*

A kövér hentes vigyorogva körmölte a verset a cédulára.

– Írom! De jól eltaláltad! És hármat egy csapásra! Illetve vacsorára! Aki ezt megeszi, biztos hogy nem éheznek.

S kirakta a cédulát a hurka, a kolbász s a dagadó közé, egy kicsit közelebb húzta őket egymáshoz, hogy ne lógnak ki a versből.

A hentesné a tepertőre mutogatott, meg a szalonnára.

– És mi lesz a tepertővel? És mi lesz a szalonnával?

Kázmér megszemlélte a tepertőt, azután a szalonnát, várta, hogy mocorogjon benne az ihlet. Az ihlet mocorgott, Kázmér mormogott.

– Tepertő, tepertő... Lehet írni!

S elszavalta a verset.

*Tepertő és szalonna,
álljon mindig halomba!*

A hentes kurjantott, és szélesebben írta a verset a cédulára.

– Írom! Tyuhaj! Mégpedig sebesen, hogy el ne szálljon!

S kirakta a cédulát a tepertő és a szalonna közé.

A hentesné szeme körbejárt az üzletben, nézte, hogy hol nincs még vers.

– És az oldalas? És a füstölt köröm?

Kázmér bólintott, kettőt szippantott: egyet az oldalas felé, egyet a füstölt köröm felé, s a finom illatok beindították az ihletet! Érezte, hogy zakatol a fejében a vers. Gyorsan összerakta a szavakat.

– Egy pillanat! Köröm, köröm... Lehet írni!

S elszavalta a verset.

Oldalas és füstölt köröm,

nincsen nála nagyobb öröm!

A kövér hentes a nyelvét is kidugta a nagy igyekezetben, úgy írta a verset.

– Írom! Hinnye, de jól eltalálta!

S kirakta a cédulát az oldalas és a füstölt köröm közé. Gyönyörködve nézegette a verseket, most már minden meg van verselve, jöhetnek a vevők!

– Micsoda pompás versek! Szébb lesz tőlük az áru. Különleges! Hiába, a költészet az költészet!

Kázmér is elégedetten bámészkodott meg szagolgatott, micsoda finom falatok! S eszébe jutott egy ajándékvers, gyorsan elmormogta.

*Szeretem én süítve, nyersen,
erről énekel a versem!*

A kövér hentes fülig érő szájjal örvendezett meg kurjongatott.

– Híj, de jó kedvem lett! Utoljára segéd koromban volt ilyen jó kedvem. Emlékszel, anyjuk, mikor földhöz vágtam a kovácsinast?

A hentesné elnézően mosolygott a férjére.

– Emlékszem. Pedig ő sem volt lekvárból.

Kristóf a nagy örvendezés közben Kázmérnak suttogott.

– A levél! A levél!

Kázmér biccentett, krárogott.

– Jól van, Kristóf! Khm, khm...

Mindnyájan a krárogóra néztek.

– Mondjad, Kázmér! – biztatta a kövér hentes.

Kázmér közönyös hangon kérdezte, mintha csak most jutna eszébe.

– Azt akarom kérdezni, hogy nem vártak sehonnan levelet?

– Milyen levelet? – hökkent meg a kövér hentes.

– Ajánlott levelet! – szúrta közbe Kristóf.

A kövér hentes szemöldöke felszaladt a homlokára, csodálkozva kérdezte.

– Ajánlott levelet? Ki küldene nekem ajánlott levelet? És mért küldene? Az egész rokonságom a Csülök utcában lakik. Aki meg nem itt lakik, az a szomszéd Tulok utcában lakik. Nem érdemes leveleznünk, elég ha átkiabálunk egymásnak. Miért kérded? Rá van írva talán a nevem?

Kristóf megrázta a fejét.

– Nincs ráírva!

Kázmér is megrázta a fejét.

– Nincs ráírva semmi.

A kövér hentes szigorúan jegyezte meg.

– Nahát, ha nincs ráírva, nem nekem szól!

A hentesné is szigorúan összepréselte a száját, úgy mondta.

– Nem neki szól!

Kázmér felsóhajtott, megvakarta a fejét, az égre nézett, mintha onnan várná a választ.

– Hát akkor kinek szól?

A hentesné határozott hangon zárta le a témát.

– Nem tudjuk! Nem is érdekel! Más leveléhez nekünk nincs semmi közünk. Mondd már te is! – morrant a kövér hentesre.

– Nincs, nincs... – csóválta a fejét a kövér hentes.

Felbontják a levelet

Úgy álltak a hentesüzlet előtt, mint egy szoborcsoport. Középen Kristóf állt a levéllel. Senki nem tudta a választ a nagy kérdésre, hogy ki a címzett. Egy pillanatig csend volt, értetlen csend.

A hentesné törte meg a csendet.

– Különben is Bonifác a postás, miért nem ő szaladgál a levéllel? Nincs igazam? – bökte oldalba a kövér hentest.

A kövér hentes szaporán bólogatott.

– De... de...

Kázmér a fejére mutogatva magyarázott.

– Bonifác rám bízta a levelet. Azért van ez a sapka is a fejemen.

A hentesné csípősen jegyezte meg, nem tetszik neki ez az egész levéldolog.

– Én meg azt hittem, hogy fázik a fejed!

Kázmér türelmesen válaszolt.

– Nem fázik. Most én vagyok a postás.

De a hentesné nem nyugodott bele ilyen könnyen, tovább firtatta a sapkaügyet.

– Bonifác szabadságra ment?

Kázmér érezte, hogy itt az ideje hivatalos hangot megütni, mert így nem jutnak semmire. És a sapka is kötelez, ami a fején van! Igaz, hogy pótsapka, de akkor is postásapka, és jár neki a tisztelet, vagyis vissza kell szerezni a tekintélyt.

– Bonifác a központba ment az aláírókönyvért! Mert aláírás nélkül nem lehet átadni az ajánlott levelet. Mert a postán rendnek kell lenni!

A hentesné visszakozót fújta a hivatalos hangtól, és szelídebben kérdezte.

– De mikor azt se tudod, hogy kinek kell átadni! Jól mondom? – bökte megint oldalba a kövér hentest.

A kövér hentes bólogatott.

– Jól, jól...

Kázmér is érezte, hogy ez az igazság, ezen nem is lehet vitatkozni. Panaszosan kiáltott fel.

– Hát éppen ez az!

Kristóf megköszörülte a torkát, s mikor mindenki ránézett, azt mondta halkán.

– Nekem van egy ötletem.

A hentesné összehúzott szemmel gyanakodó pillantást vetett rá.

– Te is postás vagy? Hol a sapkád?

Kázmér a védelmére sietett, bátorítóan mosolygott Kristófra.

– Ő nekem segít! Sapka nélküli segédpostás! Mondjad, Kristóf! Mi az az ötlet, Kristóf?

Kristóf kihúzta magát, felmutatta a borítékot, s gyorsan elmondta az ötletet.

– Az az ötlet, vagyis az jutott az eszembe, hogy azt nem tiltotta meg, hogy felbontsuk! Csak azt tiltotta meg, hogy a nevét eláruljam!

A hentesné értetlenül meredt Kristófra.

– Kicsoda?

Kristóf makacsul rázta a fejét, majd kibökte.

– Aki megtiltotta. Aki a levelet küldte.

A hentesné értetlensége a tetőfokra hágott, éles hangon kérdezte.

– Mit tiltott meg? Ki küldte? Te érted, apjuk?

A kövér hentes bambán rázta a fejét.

– Nem. Egy kukkot sem.

Kázmér viszont megértette, hogy mi az ötlet, és hogy milyen jó ötlet. Felragyogott a képe.

– Értem, Kristóf. Mondasz valamit, Kristóf, nem csak a szád jár! Hiába, a te fejedben is van valami!

Kristóf büszkén kihúzta magát a dicséretre, körbenézve kérdezgette, a fejére mutatott.

– Ugye, ugye? Hallottátok? Van valami és mocorog! Itt!

Kázmér a tettek mezejére lépett, ahogy mondani szokás. Elvette a levelet, forgatta, nézte.

– Hát akkor felbontjuk, Kristóf! Hátha okosabbak leszünk. De nem tudom, hogy szabályos-e. A borítéknak lezárva kell megérkezni!

Kristóf adott egy tanácsot. Most, hogy megindult a mocorgás a fejében, egyre több ötlete támadt.

– Legföljebb visszarágasztjuk. Nyállal.

A hentesné tiltakozva csóválta a fejét, sápítózva ellenkezett.

– Izé, Kázmér, jobb lenne, ha nem itt bontanátok fel! Ez egy tisztességes hentesüzlet. Meg te is mondtad, hogy nem szabályos! Mi még sose ütköztünk össze a törvénnyel!

A kövér hentes is rázta a fejét.

– Nem bizony! Soha!

De Kázmér már lendületben volt, nem törődött a sápítózással meg a tiltakozással.

– Muszáj felbontani, hogy megtudjuk, kinek szól! És itt kell felbontani, mert hátha mégis ide szól!

A hentesné hadonászott.

– Ide nem szó! Már megmondtuk!
Kristóf izgatottan motyogta.
– Bontsd már! Neked van sapkád!
Kázmér óvatosan kibontotta a borítékot. Kivett egy papírlapot, nézegette.
– Hm. Nincs megszólítás.
– Olvasd! – biztatta Kristóf.
Kázmér szótagolva olvasta.
– Had-ü-ze-net!
Köréje gyűltek, s feszülten hallgatták, hogy mi áll a levélben.
A hentesné feljajgatott.
– Jaj! Jaj!
Kázmér tovább olvasta a levelet.
– Ma, déli harangszókor átveszem a tejhatalmat!
A hentesné fejét fogva jajgatott.
– Jajajaj!
Kázmér komor hangon olvasta tovább a levelet.
– Ha déli harangszóig nem tűznek ki fehér zászlót, kő kövön nem marad!
A hentesné rémülten óbégatott.
– Jajajajajaj!
Kázmér befejezte az olvasást.
– Aláírás: Felicián, a rettenetes kandúr.
Döbrent csend lett, mindenkit megrázott a hadüzenet. A hentesné tért magához legelőször, jajgatott meg kiabált.
– Jajajaj! Hol egy fehér zászló? Kitűzzük, kitűzzük! Jaj! Mit tűzzek ki? Hova tűzzem ki?
A hentes nagyot bömbölt.
– Hadüzenet! Doberdó!
Kázmér a fejét vakarta, Kristófra nézett.
– Na, Kristóf, ettől nem lettünk okosabbak. Még mindig nem tudjuk, ki a címzett.
Kristóf félénken nyávogott meg jajgatott.
– A rettenetes Felicián hadat üzent! Jaj, jaj, mi lesz most?
Kázmér nem vesztette el a lélekjelenlétét, nyugodtan, higgadtan mondta, megigazítva a postásapkát a fején.
– Mi lesz, mi lesz? Tovább keressük, hogy kinek szól a hadüzenet és kézbesítjük! Sietnünk kell, mert nincs sok idő délig. És a postások lelkén nem száradhat, ha kő kövön nem marad!
Visszatette a levelet a borítékba, s óvatosan Kristófnak nyújtotta.
– Nyald meg.
Kristóf megnyalta a borítékot, majd sürgetve mondta.
– Siessünk! Siessünk!
A hentesné egy fehér köpenyt tűzött ki az ajtóra.
– Ez jó lesz? Elég, ha kitűzöm, vagy lengessem is?

A kövér hentes megszemlélte a fehér köpenyt, ami most fehér zászló volt.
– Jó lesz, így is jó lesz, ha csak lóg!
Majd a nagy ijedelemben egy nagy ötlet jutott az eszébe.
– Mi lenne, ha csinálnék egy szobrot erről az izé, Feliciánról? Fagyott zsírból!
Aztán kitennénk a kirakatba! He?
A hentesné bólintott, türelmetlenül noszogatta.
– Csináld, csináld! Kezdj hozzá! Jaj!
A kövér hentes maga elé meredt, vakarta a fejét keservesen.
– De hogy csináljam? Azt se tudom, hogy néz ki?!
– Emlékezetből! – vágta rá a hentesné. – Hunyd be a szemed, és gondoldj rá erősen!
A kövér hentes bambán bólogatott.
– Aha! Jó! Megcsinálom emlékezetből.
Kázmér leragasztotta a borítékot, elindultak, de még odaszólt a hentesnének.
– Mi megyünk. Ha Bonifác keresne, jöjjön utánunk az aláírókönyvvel!
A hentesné sipítozott.
– Megmondjuk! Jajaj! De hova menjen utánatok?
– A címzethez! – nyávogta Kristóf.
A hentesné a fejéhez kapott.
– Jaj nekem! De ki a címzett? És hol lakik?

Nem a csizmadia a címzett

Kázmér végignézett a Csülök utcán, és Kristófnak szólt komoly hangon.
– Gyerünk, Kristóf, sürges az idő, és rövid a nap! Nagy feladat vár ránk!
Kristóf is végignézett az utcán.
– Merre menjünk? – kérdezte.
– Előre! – adta ki a parancsot érces hangon Kázmér.
Elindultak előre. Kristóf töprengett egy ideig, majd óvatosan megkérdezte.
– Nem kellene szereznünk egy fehér zászlót?
Kázmér magabiztosan megrázta a fejét.
– Nem. Nem nekünk szól a levél. Mi csak postások vagyunk. A postásnál lehet esetleg kürt, vagy táska, vagy sapka. De fehér zászlóról még nem hallottam. A postásnak nem lehet baja. És a postás nem félhet! Menni kell esőben, hóban, békében és háborúban!
– Nem félek – húzta ki magát Kristóf.
Kázmér rámosolygott.
– Ne is félj, amíg engem látsz! Most te is postás vagy, habár nincs sapkád. Emlékszel még a postásindulóra? Szavajjuk el az első versszakot. Hogyha mégis félnél, attól elmúlik!

– Én is szavalhatom? – kérdezte Kristóf.
– Te is! – mondta Kázmér. – Akkor még jobban látszik, hogy te is postás vagy!
Rázendítettek a postásindulóra, harsogva szavalták, csak úgy zengett a Csülök utca.

*A postásnak kék az ég,
olyan, mint a boríték,
S a kék égre arany nap,
mint a bélyeg, úgy tapad.
Eshet eső, fújhat szél,
kézbesítve a levél!*

Szavalva, ritmusra lépve értek a csizmadiaműhelyhez. A csizmadia a nyitott ajtónál ült egy suszterszéken, egy cipőt szögelt kalapálva. Felnézett a szavalásra, s összeszorított szájjal megkérdezte.

– Hahó, Kázmér! De jó, hogy jössz! Mit szavaltatok?

– A postásindulót – mosolygott Kázmér.

Kristóf sugdosott, a csizmadiára mutogatott.

– Miért beszél ilyen furcsán?

Kázmér sűgva válaszolt.

– Tele van szöggel a szája!

És valóban, a csizmadia a szájához kapott, kivett egy szöget, és a cipő talpába verte. Összeszorított szájjal kérdezte Kristófit.

– Téged hogy hívnak? Mi a neved?

– Kristóf! – nyávogta Kristóf.

– Szép név! – bólintott a csizmadia. – Becsüld meg!

Majd Kázmérhoz fordult, s összepréselt szájjal biztatta.

– Na, Kázmér, halljuk a verseket!

A nagymama jött arra a kosarával. Körülnézett a műhelyben.

– Jó napot! Van kis csizma? Van kis cipő? De hol vannak a versek? Miért nincsenek versek? Mit mondok az unokámnak?

S bánatosan legyintve elment.

A csizmadia csóválta a fejét, s összepréselt szájjal mondta.

– Látod, Kázmér! Ha nincs vers, elmegy a vevő!

Papírt, ceruzát vett elő, s bizakodva nézett.

– Írhatom, Kázmér? Mondjad, Kázmér!

Kázmér futtában felpillantott az égre, majd a háztetőkre, majd leszállt a pillantása a cipőkre, csizmákra. Tudta, hogy sietnie kell, s azon fohászkodott, hogy az ihlet is siessen, vagyis gyorsan jöjjön meg. Az ihlet sietett, már meg is érkezett, ott mocorgott a fejében.

– Lehet írni! – jelentette ki Kázmér.

S elmondta a verset.

*A csizmádat itt varrasd meg,
és nem nyomja a tyúkszemed!*

A csizmadia gyorsan leírta, összepréselt szájjal lelkendezett.

– Nagyon jó! Úgy rá van szabva, mintha kaptafára írtad volna!

S kitűzte a cédulát a csizmák fölé.

Majd várakozóan nézett Kázmérra.

– Itt vannak a cipők, szandálok, papucsok, azokra is írjál!

Kázmér megrázta a fejét.

– Majd holnap! Most nagyon sietek!

Vízslatva, kutatva a csizmadia szemébe nézett.

– Nem tetszett várni egy hadüzenetet?

– Ajánlva! – szúrta közbe Kristóf.

A csizmadia értetlenül rázta a fejét, szinte zörögtek a szájában a szögek, de nem pottyantak ki, mert szigorúan összepréselte a száját.

– Nem várok semmilyen hadüzenetet! Nem szeretem a hadüzenetet. Én a béke híve vagyok!

S nagyot csapott a mellére.

– Én csak olyan cipőket és lábbeliket készítek, amelyeket békében lehet hordani! Békebeli cipőt, békebeli csizmát és békebeli papucsot! És nem papírtalpú háborúst!

Kázmér odasúgta Kristófnak.

– Nem várt. Nem ő a címzett.

Majd hangosan megkérdezte a csizmadiától.

– Nem tetszik tudni, hogy hány óra van?

A csizmadia már semmin se csodálkozott. Elővett egy hatalmas zsebórát, s megnézte.

– Mindjárt dél.

Majd finoman megcsókolta a zsebórát szöggel teli szájával.

– Ez még a nagyapámé volt. És még mindig pontosan mutatja az időt.

Kázmér megigazította a postásapkát, s rászólt Kristófra.

– Gyerünk! Nyomás! Vizsontlátásra!

– Mindjárt itt a háború! – nyávogta Kristóf.

S elrohantak.

A csizmadia kiállt az ajtóba, s utánuk harsogta.

– Éljen a béke!

S az összes szög kirepült a szájából.

Nem a szabó a címzett

Gyors léptekkel kocogtak és ügettek, érezték, hogy sürget az idő, vészesen múlnak a percek. És még nincs kikézbesítve a hadüzenet!

Lihegve érkeztek a szabóműhelyhez. Nyitva volt az ajtó, a szabó a varrógép fölé görnyedve igazgatta a szövetet. Bozontos haja volt és kecskeszakálla. Mikor meglátta őket, örvendezve kiáltott.

– Kázmér, Kázmér! De jó, hogy itt vagy, Kázmér!

Futólag Kristófra pillantott.

– Hát te ki vagy? Mi a neved?

– Kristóf! – nyávogta Kristóf.

A szabó a fejét csóválta, a kecskeszakálla kérdőjeleket rajzolt a levegőbe, mint egy ecset.

– Érdekes, még sose láttalak!

Kristóf panaszosan nyávogott, szíven ütötte, hogy senki se ismeri.

– Pedig itt élek én is a Csülök utcában! Ez a hazám!

A kecskeszakállú szabó szelíden nyugtatta.

– Persze, persze. Elég hosszú a Csülök utca. Te is elférsz benne.

Majd Kázmérra függesztette a szemét, felemelte az állát, megcélozta a kecskeszakállal.

– Mi lesz a verssel, Kázmér?

Ekkor érkezett a nagymama, kis kosárral a karján. Először bekukkantott a szabóműhelybe, azután zsörtölődve kérdezte:

– Hol vannak a versek?! Mit mondok az unokámnak?

A kecskeszakállú szabó bánatosan ingatta a fejét. Halkan mondta Kázmérnak, a szava tele volt szemrehányással.

– Látod, Kázmér?

Kázmér bólintott, hogy mindent lát és mindent ért. De most más motoszkált a fejében, egy gondolat, egy kérdés, ki is bökte gyorsan, a nagymamához fordulva.

– Nem tetszik várni egy levelet?

A nagymamának felcsillant a szeme, reménykedve kérdezte.

– Versek vannak benne?

Kázmér rázta a fejét.

– Nem versek.

A nagymama legyintett, majd mérgesen eltrappolt.

– Ha nem versek, akkor nem várok semmilyen levelet!

A kecskeszakállú szabó papírt vett elő és ceruzát.

– Írhatom, Kázmér? Mondjad, Kázmér! Vers nélkül nem megy az üzlet. Vers nélkül elmegy a vevő!

Kázmér felnézett az égre, a háztetőkre, sürgette az ihletet. S lám, az ihlet gyorsan meg is jött! Kázmér magában örvendezett, hogy milyen jó ihlete van, ha gyorsan kell, akkor gyorsan jön!

– Lehet írni! – mondta a kecskeszakállú szabónak.
S elszavalta a verset.

*Nadrág, mellény, kabát, zakó,
Éjjel-nappal varr a szabó!*

A kecskeszakállú szabó boldogan körmölte a verset, jobbra-balra mozgott a szakállá. Majd kitűzte a cédulát a varrógépre.

Várakozva nézett Kázmérra, megcélozta a kecskeszakállal.

– Nincs több vers?

Kázmér sajnálkozva ingatta a fejét.

– Most nincs! Rohanunk!

A kecskeszakállú szabó zavartan tekergette a szakállát, apró köröket írt vele a levegőbe.

– Mi ez a nagy rohanás? Tűz van?

Majd megnézte a sapkát Kázmér fején, rászögezte a kecskeszakállát.

– És milyen sapka van a fejedén? Ki varrta?

Kázmér megigazította a sapkát.

– Postásapka! Állami! – válaszolt, majd így folytatta. – A sapkáról jut eszembe, hogy nem várt levelet?

S felmutatta a levelet.

A kecskeszakállú szabó kerekre nyitotta a szemét, megbámulta a levelet, előremeredt a szakállá.

– Mi van a levélben?

– Hadüzenet! – mondta komoran Kázmér.

– Ajánlva! – tette hozzá Kristóf.

A kecskeszakállú szabó rémülten felugrott, ide-oda lengett a szakállá, kapkodva becsukta az ajtót, s jajveszékelve kiabált.

– Hadüzenet? Nekem?! Segítség! Nem vártam! Nem az enyém! Vidd máshová!

S lehúzta a redőnyt is az ajtón és az ablakokon.

Kázmér nézte a lehúzott redőnyt, és sóhajtván mondta.

– Nem várt. Gyerünk, Kristóf! Nyomás, Kristóf! Utánam!

Ki maradjon otthon?

A Csülök utca túlsó végében volt a tejbolt. Bözse néni, a tejbolt vezetője vidáman dalolt, kihallatszott az utcára.

*Tej, tej, tejecske,
vaj, vaj, vajacska.
Kapja a gyerek,
kapja a macska!*

Mosolyogva rendezgette a polcokon a friss vaját, a sajtokat s egyéb finomságokat.

Megszólalt a déli harangszó. Bözse néni fülelt, majd zsörtölődve mondta.

– Harangoznak. Dél van. Hol lehet Kázmér? Haj, haj, a tejboltot mindig utoljára hagyja! Pedig itt a sok finom sajt, vaj, tejföl. És egyikről sincs vers!

Ekkor mint a fergeteg, berúgták az ajtót. Felicián, a rettenetes kandúr állt a küszöbön, s harciasan nyávogott.

– Nyáu! Nyáu! Nyáu!

De nem elég, hogy nyávogott, berohant az ajtón, körbe-körbe futott a tejboltban, és felborogatott mindent.

Közben üvöltözött, mint az eszement.

– Roham! Roham!

Bözse néni a polchoz tapadt, s rémülten jajgatott.

– Jaj, istenem, mi ez? Mit csinálsz? Jaj, jaj, jaj!

Felicián, a rettenetes kandúr rémesen ordibált.

– Hajrá! Roham! Fel a kezekkel! Mindenki a falhoz! Senki se moccanjon! Állj vagy lövök! Pénzt vagy életet!

Megállt a tejbolt közepén, s fenyegetően kijelentette.

– Átveszem a tejhatalmat! Hol a fehér zászló? Nyáu! Ezennel mindenki nekem engedelmeskedik! És az enyém az összes tej! Meg a vaj! Meg a túró! Meg a sajt! Meg minden tejtermék! Hahaha! Fegyvereket eldobni! Kezeket a tarkóra! Itt a rettenetes Felicián, a környék réme! A legerősebb, a legbátrabb! Nyáu! Nincs értelme az ellenállásnak!

Pózba vágta magát, kidüllesztette a mellét, és rikácsolva elszavalta a harci indulót.

*Én vagyok a legerősebb,
én vagyok a legbátrabb!
Én vagyok a környék réme,
eltáthatod a szádat!
Ki ellenáll, meg is halhat!
Átveszem a tejhatalmat!
Mától fogva az enyém lesz
minden tej és minden vaj!
Csak az kap, ki engedelmes,
aki meg nem, annak jaj!*

*Ki ellenáll, meg is halhat!
Átveszem a tejhatalmat!
Én vagyok a legerősebb,
én vagyok a legbátrabb!
Én vagyok a környék réme,
eltáthatod a szádat!
Ki ellenáll, meg is halhat!
Átveszem a tejhatalmat!*

Mikor befejezte a szavalást, megint körberohangált és félelmetesen ordibált.

– Nincs értelme az ellenállásnak! Ide az aranyat! Add meg magad! Roham! Roham!

Bözse néni remegve követte a szemével.

– Nincs aranyam. Megadom magam. Jaj, jaj, összetör mindent! Állj meg! Mit csinálsz?

Felicián megállt, felborzolta a bajuszát.

– Átveszem a tejhatalmat!

Odarohant a nagy, rácsos ajtajú szekrényhez. Kinyitotta az ajtót, és ráparancsolt Bözse néniére.

– Menj be a szekrénybe, ha kedves az életed!

Bözse néni remegve bement a szekrénybe.

Felicián rácsukta az ajtót, bezárta, s felmutatta a kulcsot.

– Fogoly vagy! Hadifogoly! Minden ellenállás hiábavaló!

Bözse néni siránkozva mondta a szekrényben, még nem tért magához a nagy rohamtól:

– Jaj, jaj! Én még sose voltam fogoly. Mindig becsületesen éltem. Ezt kellett megélnem!

Felicián vicsorogva mondta a rácsos ajtó mögött álldogáló Bözse néninek.

– A foglyok nem beszélnek! A foglyok csak akkor beszélnek, ha kérdezik! A foglyok reszketnek! A foglyok vacognak!

Ám Bözse néni kezdett visszatérni a lélek. Elmúlt az első ijedtsége, amit a vad roham, a váratlan támadás okozott. Bátran felelt a rács mögül.

– Nem félek tőled, én akkor se félek tőled! A testemet bezárhatod, de a lelkemet soha! Akkor beszélek, amikor akarok! És nem reszketek és nem vacogok!

Felicián vicsorított, csúnyán hörgött és fenyegetőzött.

– Térdre, gyáva nyúl! Hrrr! Én vagyok a félelmetes Felicián!

Bözse néni csengő hangon válaszolt, már nem volt a hangjában semmi félelem, teljesen összeszedte magát.

– Engem Bözse néninek hívnak! És téged még sose láttalak!

Felicián toporzékolt, hörgött és vicsorított.

– Hrrr! Hrrr!

Bözse néni fejét csóválva nézte.

– Jól van, jól van. Ne viczoríts ilyen rondán! Brr! Még rosszat fogok álmodni!
Felicián abbahagyta a toporzékolást, legyintett, nem foglalkozott a fogollyal, fő az, hogy be van zárva, és nála a kulcs! Fel-alá járkált, kinyitotta a hűtőt.
– Ez lesz a trónusom! Hehehe!
S beült a hűtőszekrénybe. Hátradőlt, és győzelmesen heherészett.
– Iszom a győzelemre! – jelentette ki, hátranyúlt, kinyitott egy üveg tejet s nagyokat kortyolt.
– Mmmm! Ez finom volt! Nyáu! Éljen Felicián!
Bözse néniire ripakodott.
– Hé, te ott a ketrecben! Mondd te is, hogy éljen Felicián!
Bözse néni dacosan rázta a fejét.
– Inkább leharapom a nyelvem!
Felicián csúnyán vic sorgott a hűtőszekrényben, fenyegetőzött és hörgött, félelmetesen mozgatta a bajuszát és meresztgette a szemét.
– Majd másképp beszélsz egy nap múlva! Egy hét múlva! Egy hónap múlva! Ott maradsz a ketrecben örökre! Étlen-szomjan! Hrrr! Engedetlen hadifogoly!

A tejbolt a címzett

Kázmér és Kristóf érkezett lihegve. Tétován megálltak az ajtóban, néztek befele, és rögtön látták, hogy mi a helyzet. A helyzet első pillantásra nagyon rossz volt, második pillantásra még rosszabb, mivel meglátták a szekrénybe zárt Bözse nénit.

– Elkéstünk! – mormogott Kázmér.

Kristóf jajongott, citeráztak a lábai a félelemtől.

– Átvette a tejhatalmat! Jajajaj! Mi lesz most?

Kázmér összeszedte magát, a bátorságát és az eszét, halkán nyugtatta, csitította a jajgatót.

– Nyugi, Kristóf! Majd kitalálunk valamit. Nekem már mocorog is valami a fejemben, egy haditerv. De csitt, de psz! Kivárjuk a megfelelő alkalmat.

Felicián rájuk ordított a hűtőszekrényből, retteneteset nyávogott, s pattogó hangon rájuk parancsolt.

– Befe! Ide! Elém! Vagyis a trónusom elé! Nyáu! Nyáu!

De Kázmérék csak álltak az ajtóban, nem nagyon akarózott bemenni egyiknek se.

Bözse néni is meglátta őket a rácsos ajtajú szekrényből, s örvendezve társalgott, meg vidáman fecsegett, mintha nem is lenne bezárva.

– Jaj, te vagy az, Kázmér? De örülök, hogy látlak! Már vártalak ám! Már azt hittem, hogy nem jössz! Elmúlt dél, és még nem tettem ki a friss árut. Pedig kaptam finom juhtúrót meg tehéntúrót és isteni körözöttet! Csak nincs hozzá vers!

Kázmér bágyadtan mosolygott az ajtóból, hogy milyen aranyos ez a Bözse néni, még most is a vers jár az eszében.

Ekkor a nagymama kukkantott be az ajtón, körülnézett, s panaszosan felkiáltott. Láthatólag ő sem törődött semmi mással, csak a verssel.

– Jó napot! Van itt valaki? Miért nincs vers? Hol a vers? Juhsajt van, túró van, vers nincs!

Felicián nagyot ordított a nagymamára, kezdett az agyára menni a vers.

– Kifele! Csend legyen!

A nagymama nem törődött az ordibálással, zsörtölődve kérdezte.

– Mit mondok az unokámnak?

Felicián vicsorgott, meresztette a bajuszát, nagyot bömbölt.

– Mondja azt, hogy pitypalatty! Tűnés!

A nagymama sápítózva elment.

Felicián kihajolt a hűtőszekrényből, és dühösen ordibált.

– Mindenki fogja be a száját, ha én beszélek! Hrr! Nem lesz több vers! Se a túróról, se a sajtról! Csakis rólam! Kázmér, ide! Te is, te nyavalyás macska!

Bözse néni most vette észre Kristófot. Csodálkozva kérdezte.

– Ő kicsoda ott melletted? Mi a neved?

– Kristóf! – nyávogta Kristóf.

Bözse néni csóválta a fejét.

– Téged még nem láttalak.

Felicián egy hatalmasat bömbölt, csak úgy remegtek a falak. Kezdett az agyára menni a locsogás.

– Csönd!

Mindenki elhallgatott, döbrent csönd lett. Felicián szigorúan Kristófra mutatott.

– Na végre, hogy ideértetek! Hol a nyavalyában mászkáltatok?! He? Téged már reggel elküldtelek a levéllel. És most dél van!

Bözse néni ide-oda forgatta a fejét, úgy figyelt.

– Ti ismeritek Feliciánt? – kérdezte.

Kázmér bólintott.

Nem szívesen, de bevallotta, hogy ismerik a rettenetes kandúrt.

Bár Kázmér eddig csak futólag ismerte, vagyis mikor egyik utcából a másikba futkosott.

– Ismerjük – mondta fanyarul Kázmér. – A Tulok utcában lakik.

Bözse néni felsóhajtott, felnézett az égre, illetve a plafonra.

– Akkor miért ide jár törni-zúzni? Mondjátok meg, hogy miért?!

Kázmér a vállát vonogatta, erre a kérdésre egyszerű a felelet.

– A Tulok utcában nincs tejbolt.

Feliciánnak kiguvadt a szeme, a haját tépte mérgében erre a kedélyes csevegésre, itt mindenki összevissza fecseg! Megint hatalmasat bömbölt.

– Csönd! Csönd! Csönd! A fogollyal tilos beszélgetni! A foglyot tilos etetni! A foglyot tilos simogatni! Mindjárt megőrülök! Azonnal fogja be mindenki a száját! Az ajtóra meg tegyetek ki egy táblát, hogy hadüzenet miatt zárva!

Senki se mozdult, álltak megmerevedve. Bözse néni sajnálkozva ingatta a fejét.

– Nincs olyan tábla. Csak olyan van, hogy betegség miatt zárva. Vagy leltár miatt zárva. Vagy szabadság miatt zárva.

Felicián toporzékolt, idegesen dobolt a lábával a hűtőszekrényben.

– Csönd-csönd-csönd! Nincs szabadság! Nincs betegség! Tejhatalom van! Kristóf!

Kristóf remegve nyögdécselt, félve araszolt közelebb.

– Igen, Felicián. Parancsolj, Felicián. Itt vagyok, Felicián. Rám ne légy dühös. Én engedelmeskedem.

Felicián elégedetten bólintott az alázatos hangra, majd megint nagyot hörrentett, hogy lássák, ki az úr!

– Ajánlom is! Mindenkit széttépek, aki nem engedelmeskedik! Hrrr!

Kristóf összerázkódott a hörgésre, a szemét is behunyta, vacogott a foga a félelemtől.

– Pa-pa-parancsolj!

Felicián biccentett s szigorúan mondta.

– Parancsolok! Azt parancsolom, hogy szaladj körbe a Csülök utcában! Te leszel a futár! Az én futárom!

Kristóf tétován elindult.

– Igenis.

Felicián ráordított.

– Állj! Még azt se tudod, hogy mit kell mondani!

Kristóf remegve megállt. Vékony hangon megkérdezte.

– Mit kell mondani?

Felicián felemelte az egyik mancsát.

– Kihirdeted mindenkinek, hogy átvettem a tejhatalmat! Itt, a tejboltban!

Kristóf vacogva ismételte.

– Tejboltban...

Felicián még feljebb emelte a mancsát, olyan volt, mint egy szónok.

– És én vagyok a tej-fejedelem!

Kristóf összekoccanó foggal motyogta.

– Igenis. Tejedelem.

Felicián elröhögte magát.

– Höhő! Jó! Legyen tejedelem! És kihirdeted, hogy csak az ihat tejet, akinek én adok! Csak az ehet vaját, akinek én adok!

– És Bözse néni? – kérdezte félénken Kristóf.

Felicián megvetően legyintett. Harsogva szónokolt.

– Bözse néni nincs! Bözse nénit kivontam a forgalomból! Illetve bezártam. Beszölsz a henteshez, hozzon egy kis kolbászt! Beszölsz a csizmadiához, hozzon egy pár csizmát! Csizmás kandúr akarok lenni! Beszölsz a szabóhoz, hozzon egy szép mellényt! Beszölsz a zöldségeshez, facsarjon ki egy kis narancslevet! Megértetted?! Akkor futás!

Kristóf motyogva elindult.

– Igenis. Kolbász, csizma, mellény, narancslé...

Kázmér odasúgta neki, mikor elment mellette, vigyázva, hogy Felicián ne hallja meg.

– Málnaszörp sűrítmény! Haditerv!

Kristóf bólintott, bár nem értette, de megjegyezte ezt is, belezsúfolta a fejébe. Elég, ha Kázmér érti a haditervet, ő csak egy futár! Kiosont az ajtón motyogva.

– Sűrített haditerv...

Felicián diadalmasan vigyorogva dőlt hátra. Falatozott, tejet ivott, sajtot rágott, tömte a fejét csámcsogva.

Nem bírták nézni a zabálást, nem bírták hallgatni a csámcsogást, Bözse néni Kázmérra nézett, megszólította.

– Kázmér, milyen sapka van a fejedben?

Kázmér megigazította a sapkát.

– Postássapka! Bonifácé.

Bözse néni tovább érdeklődött, csevegett a rácsos ajtajú szekrényből.

– Fázik a fejed?

Kázmér megrázta a fejét, komoly hangon válaszolt.

– Nem, nem fázik. Nem azért viselem. Azért viselem, hogy hivatalos külsőm legyen! Ugyanis most én is postás vagyok! Ez Bonifác tartalék sapkája.

Bözse néni elcsodálkozott, felhúzta a szemöldökét.

– Hát nem Bonifác a postás? Nyugdíjba ment?

Kázmér megrázta a fejét, s nyugodtan magyarázott.

– Nem ment nyugdíjba. Az aláírókönyvért ment. Továbbra is ő a postás. Én csak olyan kisegítő vagyok. Segédpostás!

Felmutatta a levelet, mint egy bizonyítékot.

– Itt ez a levél! Ezt kell kézbesítenem.

Felicián tele szájjal böffentette.

– Már nem kell!

De Kázmért nem lehetett megingatni. Szigorúan mondta a hűtőben üldögélő Feliciánnak.

– A levelet mindig kézbesíteni kell! Főleg, ha ajánlott! Ez a postások szent kötelessége. Amit soha nem szegnek meg! Rendnek kell lenni! Még a tejhatalomban is.

Felicián legyintett, majd Bözse nénire mutatott.

– Akkor kézbesítsd! Ott a címzett! Neki szól.

Bözse néni magára mutatott, tágra nyitotta a szemét.

– Nekem? Ki írt nekem?

Felicián foghegyről vetette oda.

– Én!

Bözse néni kikukucskált a rácsos ajtajú szekrényből.

– Te?

Majd Kázmérra nézett sürgetően.

– Add ide gyorsan!

Kázmér komoly képpel csóválta a fejét.

– Nem adhatom, amíg nincs itt az aláírókönyv! Ez szabály!

Felicián a fejét fogta, kezdett az agyára menni a társalgás.

– Megőrülök! Mindjárt megőrülök!

De Bözse néni nem törődött vele, mosolyogva nézett Kázmérra, összecsapta a tenyerét.

– Jaj, Kázmér, muszáj nevetnem, hogy milyen komoly képed van ebben a sapkában. Nahát, ez a sapka!

Felicián hörgött, vicsorított, a lábával dobolt, s elordította magát:

– Csönd-csönd-csönd! Fogjátok be a szátokat! Hrr!

Kázmér megvonta a vállát.

– Befogtam.

Bözse néni is hátrább húzódott a rácsos ajtajú szekrényben. Borzongva mondta.

– Jaj, de rondán vicsorít! Brr!

Jön a hentes

A kövér hentes és a hentesné nyomakodott be a tejbolt ajtaján. Egy kosárban kolbászt, hurkát, sonkát hoztak. A hentes kezében nagy papírdoboz volt, benne egy szobor fagyott zsírból, amely Feliciánt ábrázolta. Idegesen topogtak az ajtóban. Nem értették, hogy miért kellett idejönni, de hát a parancs az parancs, akárki is adta ki, és ők mindig engedelmeskedtek a parancsoknak.

A kövér hentes szólalt meg először.

– Itt vagyunk. Ki üzent?

Felicián elégedetten vigyorgott a hűtőszekrényben, érezte, hogy kezd alakulni a dolog, sikerült a tejhatalom átvétele! Íme, itt van ez a két szolgálatkész alak, elég mulyának néznek ki, de az a fő, hogy remegnek. Vagyis félnek! S aki fél, az engedelmeskedik is.

Fensőséges hangon szólt rájuk, hogy lássák, ki parancsol itt.

– Én üzentem! Én, én, én! Hoztatok kolbászt? Hoztatok hurkát?

A kövér hentes és a hentesné beljebb óvakodott, mutatták a teli kosarat.

– Hoztunk, hoztunk! Itt van! – mondta a kövér hentes alázatosan.

Majd kivette a dobozból a zsírszobrot, megmutatta Feliciánnak.

– És itt ez a szobor! Téged ábrázol! Emlékezetből.

Felicián vigyorogva, önelégülten nézte a zsírból készített szobrot.

– Tedd fel ide. A fejem fölé! Höhö! Most már két fejem is van!

A kövér hentes feltette a zsírból készült szobrot a hűtőszekrény tetejére.

A hentesné óvatosan pillogott a hűtőszekrényre.

– Ki ez a macska? – kérdezte Kázmértól.

Kázmér suttogva válaszolt.

– A rettenetes Felicián!

Felicián fülelt, vigyorgott, majd zord képet vágott és úgy harsogta.

– Úgy van! A rettenetes Felicián! Ez vagyok én! És átvettem a tejhatalmat!
Körbemutatott a tejboltban, s nyomatékosan hozzátette.

– Csak kolbászért adok tejet!
A kövér hentes motyogott az orra alatt.

– Nem szeretem a tejet...

Óvatosan körbenézett, és meglátta a rácsos ajtajú szekrényben Bözse nénit.

– Miért van bezárva Bözse néni? Semmit se értek. Ki zárta be?
Felicián lecsapott a motyogóra, rádörrent a hentesre.

– Én zártam be! Hadifogoly! És a kulcsot eldugtam! És csak akkor engedem ki, ha mindenki engedelmeskedik! Hrr! Hrr!

A hentesné félénken noszogatta a kövér hentest.

– Add oda neki a kolbászt, apjuk! Jobb lesz, ha engedelmeskedünk. Szegény Bözse! Képzeld azt, hogyha én lennék bezárva! Jaj!

A kövér hentes a hűtőszekrényhez araszolt, s letette elébe a kosarat. Alázatosan mosolyogva mondta.

– Tessék, itt a kolbász! Fogyaszd egészséggel. Nem lehetne mégis Bözse nénit kiengedni?

Felicián turkált a kosárban, mogorván vetette oda.

– Nem lehetne! Még nem engedelmeskedett mindenki! Hm, hm, finom kolbász! Ez meg hurka! Ez is finom!

Egyik mancsában egy szál kolbász volt, a másikban egy szál hurka, felváltva harapott beléjük, csámcsogva evett.

– De jó étvágyad van! Ízlik? – hízelt a hentesné.

Felicián bólintott, tetszett neki a hízeltetés, a polcra mutatott.

– A kolbászért és a hurkáért ihatok tejet. Vagy tejfölt. Választhattok. Ott van a polcon.

A hentesné a polchoz ment, levett egy pohár tejfölt, de nem bontotta fel, zavartan tartotta a kezében. Elpirulva nézett a bezárt Bözse néni felé, s szégyellősen motyogta.

– Csak magáért tesszük, Bözse néni. Jajaj, hogy így kell látnunk! Csak maga miatt adtuk oda a kolbászt! Jaj, hogy tudnánk segíteni?

Felicián dühösen ráförmedt, a kolbásszal mutogatott.

– A fogollyal tilos beszélni! Tilos, tilos, tilos!

A hentesné megszeppenve behúzta a fejét.

– Csak azt kérdeztem tőle, hogy nem szomjas-e?

Felicián mérgezően hadonászott a kezében szorongatott kolbásszal.

– Nem szomjas! Ihatott eleget, mikor ő volt az úr a tejboltban. És a szegény kóbor macskák meg kívülről lesték a sok finomságot. De most én vagyok az úr! És én mondom meg, hogy ki a szomjas!

A kövér hentes alázatosan mosolygott, az orra alatt dűnnyögve csitította a feleségét.

– Hagyjad, anyjuk! Ne ingereld.

Felicián vigyorogva bólogatott az alázatos hangra, tetszett neki a kövér hentes. Rámutatott a kolbásszal, és harsogva kijelentette.

– Ez a helyes beszéd, hűséges hentes! Akarsz udvari hentes lenni? Ezennel kinevezlek udvari hentesnek! Na? Nem is örülsz?

A kövér hentes zavartan kapkodta a fejét, nem tudta, hogy mit válaszoljon. Körbepislogott, s Kázmértól kérdezte, hogy mit csináljon?

– Te mit szólsz, Kázmér? Örüljek? Elfogadjam?

Kázmér komolyan bólintott, s megfontoltan tanácsolta.

– Fogadd el! Nála a kulcs!

A kövér hentes meghajolt a hűtőszekrény felé, nyögött, szuszogott. Felicián diadalmasan nézett a hajbókoló hentesre.

Bözse néni utálkozva kiszólt a rácsos szekrényből.

– Fúj!

A kövér hentes fülég elvörösödött a fujolásra, hebegett meg nyökögött.

– Csak magáért teszem, Bözse néni...

Felicián fölényeskedve szónokolt, hadonászott a kolbásszal.

– Ne is törődj vele, hű hentes! Majd leszámolok vele, és nem lesz több fujolás! Ti pedig éjjel-nappal azon törjétek a fejeteket, hogy hogyan tudnátok a kedvemre tenni! Ez a hű alattvalók dolga. Mással ne is törődjétek!

Kihajolt a hűtőszekrényből, felemelte a kolbászt, hadonászott vele, mint egy karmesteri pálcával.

– Figyeljétek! Megtanítalak a Felicián-indulóra! Ezután mindenkinek ezt kell énekelni!

Bözse néni szemrehányóan suttogta a rácsos ajtajú szekrényből.

– Kázmér, Kázmér! Ezt is te írtad?

Kázmér megrázta a fejét.

– Ezt nem én írtam! Ezt egy másik költő írta. Egy bértollnok.

Felicián rájuk ordított.

– Csönd! Egy-két-hár-négy!

S elénekelte az indulót, csak úgy zengett a tejbolt.

Nincsen nagyobb, nincsen nagyobb,

nincsen nagyobb vezérünk!

Érte dobog, érte zubog

a szívünk és a vérünk!

Meg is mondom, meg is ám,

mint a hős Felicián! Nyáu!

Éppen ezért, éppen ezért

előttem meghajoltok,

s éjjel-nappal vidám szájjal

csak én rólam daloltok!

Meg is mondom, meg is ám:

nagy hős a Felicián! Nyáu!

*Ki a legszebb, ki a legszebb,
és ki a legokosabb?
Ki a bátor, ki a bátor,
s ki a leghatalmasabb?
Meg is mondom, meg is ám:
Én vagyok, Felicián! Nyáu!*

Mikor véget ért az éneklés meg az éktelen nyávogás, Felicián sugárzó képpel nézett körül.

- Ugye szép? Ugye gyönyörű?
- Fúj! – fujolt Bözse néni a szekrényből.
- A kövér hentes mézesmázos hangon hízelgett.
- És minden szava igaz!
- Fúj! – fujolt Bözse néni a hízelgésre.

Jön a csizmadia

Csengés-pengés hallatszott az ajtóból, a csizmadia jött, egy pár csizmát tartott a kezében, a csizma sarkán volt egy-egy sarkantyú, az csengett-bongott.

A csizmadia két sarkantyúpengés között bekiáltott az ajtón.

- Hahó! Itt vagyok! Ki hívott? Ki üzent?

A kövér hentes a hűtőszekrényre mutogatott, s mézesmázos hangon így szólt.

- Ő üzent, a nagy Felicián! A rettenetes!

Majd az ajtóhoz araszolt, s a csizmadia fülébe suttogott.

– Jobb lesz, ha engedelmeskedsz! Nézz a szekrényre, úgy jár, aki engedetlen. Nagyon rettenetes tud lenni. Mi is Bözse néni miatt csináljuk.

A hentesné is közelebb óvakodott, s a másik fülébe sugdosott.

– De azért jószágos is! Az uramat kinevezte udvari hentesnek. Így már biztos, hogy nem zár be minket a szekrénybe.

A kövér hentes újra sugdosott.

- Hiába, ha tejhatalom van, nincs mit tenni!

A hentesné újra sugdosott a másik oldalról.

– Ne gondolkozz sokat, hanem eredj oda, és add át a csizmát. A szekrényre meg ne is nézz. A tejhatalom az tejhatalom!

A csizmadia zavarodottan forgatta a fejét, rázta a csizmát és dühösen így kiabált.

– De hát mi az a tejhatalom? Nem értek egy kukkot se! Nem ismerek el semmiféle hatalmat! Nekem már a nagyapám is csizmadia volt, és a csizmadiák szabad emberek! Szabadon élnek, és szabadon gondolkoznak!

Bözse néni tapsolt, éljenzett a rácsos ajtajú szekrényből.

– Ez az! Jól van, csizmadia! Jól beszéltél. Éljen a szabadság!

A csizmadia még jobban megzavarodott, most jutott el a tudatáig, hogy Bözse néni tényleg be van zárva. És hogy ennek fele se tréfa. Azt is megértette, hogy talán neki is engedelmeskedni kell, ha csak egy kicsit is, s nem maga miatt, hanem Bözse néni miatt! Tipródott, gyötrődött, hogy most mi is legyen? Megvakarta a fejét az egyik sarkantyúval. Azután döntött, hogy egye fene, egy kis engedelmesség nem árt, ha ezen múlik Bözse néni szabadsága.

A hentesné unszolta, finoman meglökte a tétovázót.

– Menj már!

A csizmadia Kázmérra nézett.

– Te is azt mondod?

Kázmér bölcsen bólogatott.

– Én is. Most övé a tejhatalom! – jól megnyomta a „most” szót, hogy értsen belőle, aki akar.

A csizmadia megértette, a most most van, és senki se tudja, hogy mit hoz a jövő.

A hűtőszekrény elé lépett, s mogorván mondta.

– Itt vagyok.

Felicián szemrehányóan ripakodott rá.

– Elkéstél! Hol késtél? Miért késtél?

A csizmadiának megint a fejébe szállt a vér, de gyorsan a rácsos ajtajú szekrényre sandított, visszanyelte a mérgét, s motyogva válaszolt.

– Hogy? Mi? Izé, a sarkantyút kerestem.

Felicián a csizma után kapkodott.

– Add ide! Add ide gyorsan!

A csizmadia átnyújtotta a csizmát. Felicián felhúzta, előbb az egyiket, azután a másikat, peckesen járt-kelt, pengette a sarkantyúkat.

– De szépen peng a sarkantyúja!

A kövér hentesre förmedt.

– Mondd te is!

A kövér hentes alázatosan áradozott.

– De szépen peng! Hű, de szépen peng!

Felicián pengette még egy kicsit a sarkantyút, majd visszaült a hűtőszekrénybe, onnan szólt a csizmadiának.

– Jól van, csizmadia! Meg vagyok elégedve. De hol a vers?

A csizmadia meghökkenve kérdezte.

– Vers? Milyen vers?

Felicián ráförmedt.

– A csizma-átadó vers!

A csizmadia kétségbeesetten nézett, tekergette a fejét.

– Nem elég a csizma? Nem elég a sarkantyú?

Felicián mérgesen dobolt a lábával, megpendültek a sarkantyúk.

– Nem elég! Vers is kell, hogy kifejezze az örömet, amiért nekem adhattad ezt a csizmát. Ha nincs vers, nincs öröm. Gyorsan, mondd a verset!

A csizmadia keserveset sóhajtott.

– De én nem tudok verset!

Felicián Kázmérra mutatott.

– Itt van Kázmér, a nagy rímfaragó, majd ő csinál neked! Igaz, Kázmér?

A csizmadia Kázmérra nézett esdekelve, hogy segítsen neki.

Kázmér bólogatott, a plafonra bámult, majd Bözse nénire, mormogott, hogy mindjárt, mindjárt... Már meg is volt a vers, odasúgta a csizmadiának:

*Szépen cseng a sarkantyúja,
szálljon messze szíve búja!*

A csizmadia báván nézett.

– Ezt mondjam el?

A hentesné bökölte, noszogatta a tétován bámuló csizmadiát.

– Ezt, ezt! Neki! Vigyázz, magadra ne haragítsd! Nem látod, hogy meredezik a bajusza? És gondolj Bözse nénire!

A csizmadia leszegte a fejét, s a foga között morzsolva a szavakat, eldünnyögte a verset.

*Szépen cseng a sarkantyúja,
szálljon messze szíve búja.*

Majd keservesen felsóhajtott.

– Nagypám, nagypám, te most ne hallgass ide!

Felicián diadalmasan vigyorgott, sikerült megtörni a dacos csizmadiát! Nagy kegyesen így szólt hozzá.

– Köszönöm, hú csizmadia! És lásd, hogy nem vagyok hálátlan, sőt jószágos és nagylelkű vagyok: kinevezlek udvari csizmadiának! És korlátlanul ihatsz tejet, amennyi csak beléd fér!

Bözse néni nagyot fujolt a rácsos ajtajú szekrényből.

– Fúj!

A csizmadia vöröslő képpel, szégyenkezve és megzavarodva motyogott.

– Én nem tudom... én nem tehetek róla. Én nem tudom, hogy mi történik itt. Azt mondták, hogy mindenki jöjjön. Jöttem én is.

De Felicián nem törődött a motyogó csizmadiával, ülve összeverte a csizma sarkát, pengette a sarkantyút. Vigyorgó képpel rikkantgatott.

– Szépen peng! Szépen cseng! Höhöhő! Most már igazi csizmás kandúr vagyok! Tejhatalmú csizmás kandúr!

Jön a szabó

A kecskeszakállú szabó érkezett, megállt az ajtóban, kíváncsian nézett körbe, tekergette a fejét, apró kérdőjeleket rajzolt a szakállával a levegőbe, mint egy ecsettel. Kezében egy kék selyemmellényt tartott vigyázva, hogy ne gyűrődjön.

– Itt vagyok! Megjöttem! Ki hívatott? Mért hívatott? Itt a mellény, kinek lesz?

A kövér hentes pisszegett és mutogatott.

– Psz! Ott ül! A trónusán. Ő hívatott. A rettenetes Felicián!

A hentesné is duruzsolt meg sugdosott, egyik szavát halkán mondta, a másikat meg hangosan.

– Szép mellény! Psz! Vigyázz, ne haragítsd meg. Átvette a tejhatalmat! Bezárta Bözse nénit! Látod? Mi is azért engedelmeskedünk, szegény Bözse néni miatt. De szép mellény! És biztos, hogy jó? És biztos, hogy ráillik?

A kecskeszakállú szabó értetlenül meresztette a szemét, majd arrébb hessegette a hentesné, aki a mellényt simogatta.

– Rettenetes Felicián? Mi a szösz az a tejjézé? Ne fogdod a mellényt, mert összegyűröd! Vigyem oda? Neki? Na jó!

A hűtőszekrényhez ment, mekegve, dadogva beszélt.

– Itt vagyok, e-e-e! Izé, hatalmas macska!

A hentesné sűgött hátulról.

– Felicián!

A kecskeszakállú szabó bólíntott, hogy érti, megjegyezte a nevet.

– Felicián! Izé, e-e. Fogadd el tőlem ezt a gyönyörű mellényt. Selyem.

Felicián elégedett képpel bólogatott, halkán megpendítette a sarkantyúját. Nagyon is ínýére volt, hogy minden kívánságát teljesítik, és az is nagyon tetszett neki, hogy ilyen alázasosan járulnak elébe. Ez az igazi tejhatalom! Leereszkedő hangon szólt a kecskeszakállú szabónak.

– Elfogadom. És a vers? Hol a vers? Halljuk a mellényátadó verset!

A kecskeszakállú szabó keservesen forgatta a szemét, mekegett és nyögdecselt.

– De hát én nem tudok verset... e-e, egyet se.

Könyörögve Kázmérra nézett.

– Kázmér, segíts!

Kázmér bólíntott, hogy segít, mindjárt kész a vers, mindjárt jön az ihlet. Lehunyta a szemét, hogy könnyebben jöjjön az ihlet. Az ihlet meg is jött, Kázmér elmondta a verset.

*Nem mondok rossz véleményt,
fogadd el e szép mellényt!*

A kecskeszakállú szabó mekegve utána mondta a verset.

– Izé, véleményt, e-e, fogadd el e szép mellényt.

Felicián felállt, felvette a mellényt, peckesen forgott, nézegette magát.

– Jól áll? Szép vagyok benne?

A hentesné meglökte a kecskeszakállú szabót, hogy szólaljon meg. A kecskeszakállú szabó mekegve hízelgett.

– Izé! Nagyon jól áll! Mintha rád öntötték volna, e-c. Passzentos! És izé, még szebb vagy benne, mint azelőtt!

Bözse néni fujolt a rácsos ajtajú szekrényből a hízelgésre.

– Fúj!

A kecskeszakállú szabó nem törődött a fujolással, a fizetség járt a fejében.

– Izé, és a fizetség?

Felicián visszaült a trónusára, vagyis a hűtőszekrénybe, és kegyesen intett.

– Persze, persze. Hűséged jutalmául kinevezlek udvari szabónak! És annyi tejet ihatsz, amennyit csak akarsz! Kialtsátok, hogy éljen!

A kövér hentes és a hentesné kórusban kiáltották.

– Éljen! Éljen!

A kecskeszakállú szabó is éljenzett, de már halkabban, nem nagyon tetszett neki a fizetség.

– Éljen.

A csizmadia félszájjal csak annyit mondott, azt is halkán.

– Jen...

Bözse néni fujolt a rácsos ajtajú szekrényből az éljenzésre.

– Fúj! És még egyszer fúj!

A csizmadia elvörösödött, komoran mentegetőzött. Bözse nénihez fordult, utána Kázmérhoz.

– Én csak azt mondtam, hogy jen! Tudom én, mi a becsület. Te is hallottad, Kázmér, csak annyit mondtam, hogy jen! Mondj valamit, Kázmér! Azért, mert te nem éljenzetél, nem ítélnél másokat! Mit mondasz, Kázmér?

Mert a nagy éljenzésből Kázmér kimaradt, úgy csinált, mintha köhögés jött volna rá, vagyis csak köhögött.

Titokzatosan válaszolt a csizmadiának.

– Addig jár a korszó a kútra, míg el nem törlik!

Felicián a fülét hegyezte, mérgesen förmedt a pusmogókra.

– Mit pusmogtok ott? He? Nem szeretem a sötétben pusmogókat! Azt szeretem, ha mindenki rám figyel! Meg azt szeretem, ha mindenki megcsodál! És mindenki csak akkor beszéljen, ha engedélyt adok rá. Ezt jelenti a tejhatalom! Én vettem át a tejhatalmat, vagyis én parancsolok! Világos?

Mindenki bólogatott, csak Bözse néni nem bólogatott, sőt tüntetően hátat fordított a szekrényben, a csizmadia pedig óvatosan csak egy felet bólintott.

Felicián kicsire nem adott, nem érdekelte, hogy ki bólogat, ki csak félig. Türelmetlenül nézett az ajtóra, s dühösen nyávogta.

– És hol van a zöldséges? Hol van? Hol van? Hol van?

Jön a zöldséges

A kövér hentes kikukkantott az ajtón, és örvendezve mondta.

– Jön már! Jön már! Jön a zöldséges! Látom! Ja, és jön vele az a hogyishívják is.

A zöldséges megállt az ajtóban, egy zacskó narancsot tartott a kezében.

– Itt vagyok! És itt van a narancs.

Hátraszólt Kristófnak.

– Gyere te is. Hozd az üveget.

Kristóf is bejött, hozta az üveget, amely tele volt sűrített málnaszörppel.

A zöldséges körülnézett a tejboltban, csodálkozva állapította meg, hogy mennyien vannak, és összehúzott szemmel nézte a bezárt Bözse néni.

– Ki hívott? Ki üzent? Bözse néni mért van bezárva?!

Felicián a hűtőszekrényből integetett, s kemény hangon szólt a báméskodó zöldségesre.

– Én üzentem! És én parancsoltam! És semmi kérdezgetés! Semmi locsifecsli! Hozd ide az ajándékot! Gyerünk, gyerünk!

A hentesné suttogva noszogatta a zöldségest.

– Jobb, ha odaviszed! Itt most ő parancsol! És mi engedelmeskedünk.

Kristóf félénken motyogott.

– Jobb, ha odavisszük...

A zöldséges megzavarodva csavargatta a fejét.

– Visszük, visszük... És Bözse néni mért van bezárva?

A kövér hentes gyáván bólogatott.

– Hát éppen ez az! Miatta csináljuk. Ő zárta be, a rettenetes Felicián! Mi meg engedelmeskedünk, hogy nagyobb baj ne legyen.

A zöldséges nem értett az egészből egy kukkot sem, csak azt látta, hogy itt mindenki gyáván meglapul. Először ránézett a kecskeszakállú szabóra, azután ránézett a csizmadiára. A kecskeszakállú szabó lehajtotta a fejét, széttárta a kezét, a csizmadia pedig félrehajtotta a fejét, s félig széttárta a kezét.

A zöldséges Kázmérra nézett. Kázmér óvatosan kacsintott, és sűgva kérdezte.

– Érted a haditervet? Psz! Vigyázz, titok!

A zöldséges titokban elmosolyodott, hogy minden rendben van. Olyan sokat nem értett a haditervből, amit Kristóf kapkodva elmagyarázott, de annyit értett, hogy titokban el kell hozni a málnaszörp sűrítményt. És titokban bele kell önteni egy nagy kancsóba a tejjel. Meg a narancslével. És jól össze kell keverni.

Kázmér akcióba lépett, segített, hogy sikerüljön a haditerv. Hangosan így szólt a zöldségesnek.

– Ugye elkészíted neki a csodálatos keveréket? Amitől fantasztikus ereje lesz és gyönyörű fényes a szőre!

Felicián fülelt, hogy mit kotyog Kázmér.

– Milyen keveréket?

Kázmér komoly képpel magyarázott.

– Ez tulajdonképpen titok! Nem ismeri senki a világon. És aki ebből iszik, fantasztikusan erős lesz és egészséges!

Feliciánnak csillogott a szeme, türelmetlenül hadonászott.

– Keveréket akarok! Keverd, keverd! Megparancsolom!

Kázmér hozott egy nagy kancsót, tejet öntött bele, majd narancslevet nyomott bele, s végül beleöntötte a sűrített málnaszörpöt.

Átnyújtotta a zöldségesnek.

– Keverd!

A zöldségesnek végre derengett valami, vigyorogva keverte a kutyulékot. A többiek szájtátva figyelték, semmit se értettek.

Hogy elterelje Felicián figyelmét, Kázmér nagyot sóhajtvá, hangját könyörgőre igazítva kérlelte.

– Fenséges, rettenetes Felicián! Most már mindenki engedelmeskedett neked! Most már kiengedheted Bözse nénit. Most már ideadhatod a kulcsot.

A többiek kórusban helyeseltek, a csizmadia is.

– Így van! Így van!

Felicián a fejét rázta, és szúrósan nézett Kázmérra.

– Még nem mindenki! Például te még nem írtál rólam verset. Itt az ideje, hogy megörökítsd a tetteimet egy dicsőítő versben! Kinevezlek udvari költőnek!

A kövér hentes lelkendezve kiabált.

– Éljen Kázmér! Halljuk, Kázmér! Rajta, Kázmér!

Kázmér fél szemmel a zöldségesre pillantott, hogy kész van-e már a kutyulék? Láta, hogy még nincs kész, vagyis húzni kell az időt.

Megrázta a fejét.

– Most még nem lehetek udvari költő!

Felicián morcosan nézett, megfenyegette Kázmért.

– Kázmér, vigyázz! Hogyhogy nem lehetsz?!

Ám Kázmért nem lehetett megfélemlíteni. Nyugodtan válaszolt, a fejére mutogatva.

– Azért nem lehetek, mert most még postás vagyok! Amíg ez a sapka a fejemen van, és amíg nem kézbesítettem a levelet, addig postás vagyok!

Felicián türelmetlenül legyintett.

– Hát kézbesítsd gyorsan!

Kázmér a fejét ingatta, elnézően mosolygott, s rendíthetetlen nyugalommal mondta, mint egy nagy igazságot.

– Aláírókönyv nélkül nem lehet. Ajánlott levél! És az ajánlott levelet csak aláírás ellenében lehet kézbesíteni.

Feliciánnak kiguvadt a szeme a méregtől, köpködve szórta a szavakat.

– Mindjárt felrobbanok!

A kövér hentes rémulten suttozta.

– Nem látod? Mindjárt felrobban!

A hentesné gyáván motyogott, meg siránkozott, meg sápítózott.

– Mit dühíted? Így sose adja vissza a kulcsot.

Kázmér konokul rázta a fejét.

– Akkor sem lehet! A szabály, az szabály!

Jön Bonifác, és végre rend lesz

Bonifác, a postás már messziről hahózott, lengette az aláírókönyvet, s belépett az ajtón.

– Hahó, Kázmér! Itt vagyok! Megtaláltad a címzettet? Remélem, nem adtad át neki aláírás nélkül?

Kázmér boldogan elmosolyodott, rázta a fejét, s komoly hangon mondta.

– Megtaláltam, Bonifác! Ott van, ő az, Bözse néni. És nem adtam át. Itt a levél.

Bonifác a szekrényhez ment, semmin se csodálkozott, semmivel nem törődött, csak azzal, hogy minden szabályosan hivatalos legyen. A rácshoz tartotta az aláírókönyvet, s így szólt Bözse nénihez.

– Itt írja alá.

Bözse néni kinyúlt a rácson, hogy aláírja.

– Hol? Itt? Aláírom.

Kázmér bedugta a rácson a levelet.

– Köszönöm, Kázmér! – mondta Bözse néni.

Kázmér Bonifácra nézett, krárogott, hümmögött.

– Akarsz valamit, Kázmér? – kérdezte Bonifác.

Kázmér a fejére mutogatott.

– Csak azt, hogy mi legyen a sapkával?

Felicián nagyot dobbantott, meg prüszkölt a hűtőszekrényben. Kezdett az agyára menni a postássapka.

– Add vissza! Add vissza! Nem kell a sapka! Udvari költő vagy! Majd kapsz helyette egy babérkoszorút!

Bonifác szemrehányóan nézett Kázmérra, panaszosan feljajdult.

– Udvari költő? Hát elhagysz, Kázmér? Nem volt jó nálam? Már lenézed a postásokat? Jaj, jaj, Kázmér! Ezt nem vártam volna, Kázmér!

Kázmér csitította Bonifácot, titokzatosan suttogott.

– Nem, nem. Várj egy kicsit, Bonifác. Mindjárt vége lesz.

Bonifác nem értette, zavartan suttogott ő is.

– Minek lesz vége?

– A tejhatalomnak! – suttogta Kázmér.

Bonifác ezt végképp nem értette. Majd felemelte a fejét, mert Felicián kiabált a hűtőszekrényből.

– Bonifác! Téged pedig kinevezlek udvari postásnak! Felemelem a fizetésed! Kapsz egy lovat vagy biciklit, hogy ne járj gyalog.

Bonifác összeszedte magát, s keményen nézett Feliciánra.

– Nem kell. Egy postás nem lesz áruló!

Bözse néni csengő hangon lelkendezett a szekrényből.

– Ez az, Bonifác! Végre egy férfi!

S megvetően nézett a rácson keresztül a hentesre, a csizmadiára, a szabóra és a zöldségesre.

A hentes, a szabó zavartan köhögött, a csizmadia csak egyet krákogott, azt is halkán, a zöldséges meg rendületlenül keverte a kutyulékot.

Bonifác kapkodta a fejét, mintha most látta volna meg őket. Már éppen meg akarta kérdezni, hogy mi ez itt, s mért van Bözse néni bezárva.

De nem jutott szóhoz, mert újra Felicián beszélt.

– Kázmér, halljuk a verset!

Kázmér a zöldségesre pillantott, hogy kész-e a keverék?

A zöldséges bólintott, mutatta, hogy kész! Kázmér intett, hogy adja át Feliciánnak, majd így szólt.

– Jól van, Felicián! De közben idd meg a csodálatos keveréket. Meglátod, teljesen megváltozol tőle!

Felicián elégedetten vigyorgott, hogy na lám, sikerült megtörni a konok Kázmért is! Nagyot húzott a kancsóból, itta a csodálatos keveréket.

Kázmér középre állt, nem is várta az ihletet, hiszen a vers már régen kész volt a fejében, a haditervvvel együtt született. Gúnyosan szavalt, egyre feljebb emelte a hangját.

*FigyeljeteK egy keveset,
itten történt ez az eset,
hogy egy macska, ki nem alhat,
átvette a tejhatalmat!
NézzéteK csak meg, de jól ám:
milyen ez a Felicián!*

Mindnyájan Feliciánra néztek. Felicián vigyorgott, kiabált, s nagyokat kortyolt a kancsóból.

– Helyes! Helyes! Éljek én! Éljek! Klutty!

Kázmér folytatta a verset.

*Itta a sok édes tejet!
Milyen lehet? Milyen lehet?
Amibe, zutty, beleöntött
narancslevet, málnaszörpöt!
NézzéteK csak meg, de jól ám:*

mit érezhet Felicián?

Megint mindnyájan Feliciánra néztek, hogy vajon mit érezhet? Bözse néni valamire rájött, nevetgélve suttogott a szekrényben.

– Hahaha! Remélem, hascsikarást kap! Jól van, Kázmér! Szavalj, Kázmér!

Felicián hirtelen a hasához kapott, nyögdécselt és jajgatott.

– Jaj, a gyomrom! Jaj, a hasam! Jaj, jaj, jaj, érzem, hogy csikar! Hagyd abba! Hagyd abba!

De Kázmér rendületlenül tovább mondta a verset.

*Édes minden korty és falat,
a szája is összeragadt!
Édes kolbász! Édes hurka!
A nyelvét is görcsbe húzza!
Nézzétek csak meg, de jól ám:
hogyan émelyeg Felicián!*

Mindnyájan döbbenet nézték a hasát tapogató, meggörnyedt Feliciánt, ahogy jajgatott a hűtőszekrényben.

– Jaj, jaj, jaj! Görcseim vannak! Macskagyökeret kérek! Cickafarkot kérek! Görcsoldót kérek!

Kázmér felemelte a hangját, Feliciánra mutogatott, s a képébe mondta a verset, minden szót külön hangsúlyozva.

*Zöld az arca, zöld a nyelve,
az édes lét mind lenyelte!
Mint a dob, feszül a hasa,
olyan mint egy török basa.
Nézzétek csak meg, de jól ám:
bebabált a Felicián!*

Bözse néni csúfondárosan nevetett a rácsos ajtajú szekrényből.

– Hahaha! Úgy kell neki! Adta pákosztos macskája! Kapjál csak hasmenést! Megérdemled!

Felicián teljesen összegörnyedt. Már nem volt se rettenetes, se tejedelem, csak egy nyivákoló macska.

– Jaj, a hasam! Jaj, a hasam! Csikar! Szóabikarbónát! Jaj, jaj, jaj!

De senki se hozott neki szóabikarbónát, senki se sajnálta, és már senki se félt tőle!

Bözse néni harsogva zavarta kifelé, kezével az ajtóra mutogatott.

– Sicc kifele! Sicc! Sicc!

Felicián meggörnyedve, a hasát fogva kifelé iszkolt. Legyőzte a hascsikarás!
A kecskeszakállú szabó gyorsan odalépett és levette róla a mellényt.
– Hopp! Add csak ide a mellényecskét!
A csizmadia sem volt rest, lehajolt és megfogta a csizmákat.
– Hopp! Ugorj csak ki a csizmából!
A hentesné a kövér hentest lökdöste.
– Te is kérd vissza!
A kövér hentes tétován széttárta a kezét.
– Hogy kérjem vissza? A hasában van. Több is vezett Mohácsnál!
A zöldséges felkapta a kancsót, s a maradék kutyulékot Feliciánra öntötte.
– Sicc innen, nyavalyás macska!
Felicián jajgatva kirohant az ajtón, s eltűnt a szemük elől.
Bonifác utánakiáltott mérgesen.
– Ki fizeti ki a bélyeget?
Néztek az ajtóra, hogy hátha még visszajön. De Felicián nem jött vissza, már hét határon túl járt.
A csizmadia a homlokára csapott, s felkiáltott kétségbeesetten.
– Hé! Hívjátok vissza! Hol a kulcs? Bözse néni még fogoly!
Kázmér körbenézett vizslató szemmel, a zsírszoborra nézett, amely a hűtőszekrény tetején állt. A fagyott zsírból készült szobor megolvadt, s lassan lefolyt a hűtőszekrényről. Kázmér odament, s megtalálta a kulcsot, amit Felicián a szoborba rejtett.
– A szobor rejtette a kulcsot! – suttogetta.
A kövér hentes büszkén körbenézett, s diadalmasan jelentette ki.
– De visszaadta! És már nincs semmilyen szobor, csak egy zsírpacni!
Kázmér bólított, hogy nincs semmilyen szobor, és nincs semmilyen rettenetes Felicián! Az egyik elolvadt, a másik elpuolt. Mosolyogva Kristófnak intett.
– Gyere ide, Kristóf! Ott a kulcs a jég szekrényen! Azt akarom, hogy te vedd el! Fogd és nyisd ki az ajtót. Remélem, már nem félsz! Remélem, már senki se fél Feliciántól, a rettenetes, hengegő macskától!
Kristóf odament, elvette a kulcsot, s csengő hangon mondta:
– Nem félek! Már egy csöppet sem félek!
Zavart krakogás meg hümmögés kezdődött a tejboltban, és lassan hangos kiabálássá dagadt.
A csizmadia szólalt meg először, nagy hangon bizonygatta.
– Ki fél? Ki fél? Egy nyavalyás macskától?
A kövér hentes csatlakozott, körbepislogott s úgy hadarta.
– Ki fél? Ki fél? Én mindent csak Bözse néniért tettem! Úgy csináltam színleg, mintha engedelmeskednék! De belülről mást éreztem!
S nagyot csapott a mellére.
Bözse néni kacagott a szekrényben.
– Köszönöm, te nagy hős!
A kecskeszakállú szabó mekegve hengegett, mutogatta a mellényt.

– Nem is órá szabtam! Direkt nagyobbra csináltam!

A zöldséges sem akart lemaradni az általános magyarázkodásból és mosakodásból.

– Beleöntöttem a sűrítményt! Nem sajnáltam!

Bözse néni mosolyogva nézte őket, s mindenkinek megköszönte.

– Mindenkinek köszönöm, hogy így kiálltatok mellettem! De most már hozd azt a kulcsot, Kristóf! Nyisd ki az ajtót, Kristóf! Nem vagy te lány, Kristóf?

Kristóf sugárzó arccal hozta a kulcsot! Hogyisne, végre mindenki megjegyezte a nevét! És már az sem zavarta, hogy lány létére ilyen neve van.

– Hozom már! Nyitom már! Én szabadítom ki Bözse nénit! És bár lány vagyok, de nem félek!

Kázmér mosolyogva nézte.

– Te vagy a legbátrabb lánymacska, Kristóf!

Kristóf visszamosolygott Kázmérra, és hálásan suttogetta.

– Mindent neked köszönhetek, Kázmér!

Bonifác is hümmögött meg krákogott.

– Büszke vagyok rád, Kázmér! Megtarthatod a sapkát! Neked adom örökbel! Mindnyájan Kázmérra néztek, s harsogva megéjleneztek.

– Éljen Kázmér! Éljen Kázmér!

Bözse néni szakította félbe az éljenzést, türelmetlenül szólt ki a szekrényből.

– Kinyitnátok végre az ajtót?!

Kristóf kinyitotta az ajtót, Bözse néni kilépett a rácsos ajtajú szekrényből, mosolyogva Kázmérhoz lépett, megcírógatta, megölelgette.

– Én mindig tudtam Kázmér, hogy neked van itt a legtöbb eszed!

Erre is mindnyájan bólogattak, hiszen vitathatatlan, hogy Kázmér elöl állt, amikor az észet osztogatták!

Bözse néni mosolyogva folytatta.

– És te tudod a legtöbb verset!

Megint bólogattak, hiszen az is vitathatatlan, hogy Kázmér feje tele van ihlettel, illetve verssel! Tudja ezt az egész Csülök utca.

Bözse néni felemelte az ujját, s panaszosan mondta.

– Már elmúlt dél, és nekem még nem írtál verset!

Kázmér bólintott, hogy igaz, meg hogy mindjárt, mindjárt, csak közbejött ez a kalamajka a rettenetes Feliciánnal. De már elmúlt, illetve legyőzték, mégpedig a vers erejével! Felnézett a mennyezetre, s már meg is jött az ihlet, az újabb vers ott mocorgott a fejében.

Csengő hangon elszavalta.

*Szebb lesz az ön mosolya,
ha étele gomolya!*

Megtapsolták Kázmért, kurjongattak, rikkantgattak, csak úgy zengett a tejbolt.

Bözse néni mosolygott, majd így szólt a kurjongatóknak meg a rikkantgatóknak.

– Akinek nincs itt dolga, hazamehet! Rendet akarok csinálni.

Kitódultak a tejboltból, vitték a csizmát, a mellényt, a kancsót, az aláírókönyvet, kiürült a helyiség.

Bözse néni Kázmér után kiáltott.

– Te mindig szívesen látott vendég vagy!

Majd Kristófra nézett kedvesen.

– Te is. Te fiúnevű lánymacska!

És szélesen mosolyogva hozzátette.

– És annyi tejet ihattok, amennyit akartok!

Gondolkozott egy picit, majd kimondta, mert nagyon jó szíve volt.

– És mondjátok meg Feliciánnak, hogy ő is jöhet, ha rendesen viselkedik!

Lehet, hogy ezt már nem hallották, de nem baj, az a fontos, hogy elhangzott, meg az a fontos, hogy újra béke lett a Csülök utcában.